

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Silverberg_Robert-Tajny_spolecnik.PDB

PDB Name: Silverberg_Robert-Tajny_spolecn
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.7.2003
Modification Date: 29.7.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robert Silverberg
Tajný společník
(The Secret Sharer)

1.

Byl to můj první den v nebi. Neznamenal jsem zatím vůbec nic, nebyl jsem nikdo. Teprve tato cesta ze mě měla někoho udělat.

Ale i když jsem zatím byl úplná nula, troufl jsem si pohlédnout na milion světů a politovat je. Byly všude kolem mě, s tichým mručením se řítily nocí a každý z nich se domníval, že skutečně někam letí. Všechny se samozřejmě mylily, protože světy neletí nikam, jenom dokola, dokolečka, jako smutné opičky na provázku, stále upoutané na jednom místě. Zdá se, že se pohybují, to ano. Ale ve skutečnosti zůstávají na místě. A já, který se díval na světy roztroušené po nebi a cítil s nimi, jsem věděl, že i když zdánlivě stojím na místě, ve skutečnosti se pohybují. Byl jsem totiž na palubě nebeské lodi, korábu Služby, který hlтал světelné roky rychlostí tak nepředstavitelně velkou, že to snad ani rychlost nebyla.

Byl jsem velmi mladý. Mou lodí, tehdy i dnes, byl Meč Orionu na cestě od Kansasu IV ke Slepé uličce a Strappadu a Manganové čubě a několika dalším světům přes obvyklé body obratu. Byla to má první cesta a světili mi velení. Dlouho jsem si myslel, že na takové cestě přijdu o rozum, ale teď vím, že na palubě té lodi jsem neztratil duši, ale naopak jednu získal. A možná i víc.

2.

Roacher říkal, že jsem prostě sladký. Byl bych za to ho nejradši zabil, ale on už byl stejně mrtvý.

Když odlétáte do nebe, musíte se života vzdát. Co za to dostanete, vím velmi dobře a vy na to teprve musíte přijít. Ale naprosto nevyhnutelné je nechat za sebou všechno, co vás kdy spojovalo s životem na pevné zemi, a stát se něčím jiným. Říkáme, že se vzdáte těla a získáte duši. Jistě, pokud chcete, můžete si nechat i tělo. Většina to tak dělá. Ale už vám k ničemu není, alespoň ne na věci, na které se obvykle hodí. Chci vám vyprávět, jak před mnoha lety vypadala má první cesta na palubě Meče Orionu.

Byl jsem nejmladším důstojníkem na palubě, takže jsem byl přirozeně jmenován kapitánem.

Velení vám svěří hned na začátku, dokud ještě nejste nikdo. Je to jediná zkouška, na kterou dají. Hodí vás do vody, a když umíte plavat, neutopíte se. Když neumíte, je po vás. Utopenci se vrací v nádržích a plní přitom své vlastní úkoly, na které stačí jako nosiči buněk, počítačové mezičlánky, mazáči paměti, uklízečky a podobně.

Ti, kdo se udrží na hladině, postupují na jiné funkce. Nikdo se neztratí. Věk plýtvání je dávno za námi.

Třetího dne palubního času po odletu od Kansasu IV mi Roacher řekl, že jsem nejhodnější kapitán, pod kterým kdy sloužil. A zažil jich hodně, protože se dostal do nebe nejmiň dvě stě let přede mnou, možná i dřív.

"Vidím vám na očích, že jste hrozně hodný. Je to znát už z toho, jak držíte hlavu."

Nemyslel to jako poklonu.

"Můžeme vás vysadit na Ultima Thule," řekl. "Nikdo vám to nebude mít za zlé. Nacpeme vás do flašky a pošleme dolů. Thulani vás vybalí a za dvacet nebo třicet let se nějak dostanete zpátky na Kansas IV. To bude nejlepší."

Roacher je malý a vyschlý, s hnědou pletí a očima, které svítí rudou luminiscencí vesmíru. Některé ze světů, které viděl, jsou zapomenuté už víc než tisíc let.

"Ty se jdi vycpat, Roachere!" řekl jsem mu.

"Ale, kapitáne! Nevysvětlujte si to špatně. Hele, kapitáne, hezky se na nás usmějte." Zvedl vyschlý pařát a pokusil se mne pohlédit po tváři. "Jenom trošku, kapitáne, jenom trošičku!"

"Nechám si usmažit tvou duši a dám si ji ke snídani, Roachere. Já ti dám trošičku! Vodprejskni, jo? Jdi ke stožáru a dej si lok studeného vodíku. Odchod. Řekl jsem odchod!"

"Takovej andílek," řekl, ale šel. Měl jsem moc ubližovat. Věděl, že bych to mohl udělat, protože jsem byl kapitán. Také věděl, že to neudělám, ale pořád tu byla možnost, že se mylí. Kapitán operuje právě na nejasné hranici mezi možností a jistotou. Každý člen posádky zkouší, kam až hranice sahá, na své vlastní riziko. Roacher to věděl. Konec konců i on byl jednou kapitánem.

Na této cestě se nás na nebe vydalo sedmnáct, tvořili jsme posádku plně vybavené lodi typu Megaspore v desetikilové třídě se všemi jejími nástavbami, doplňky a virtuálními sekcemi. Vezli jsme bohatý náklad věcí, které byly v té době považovány za životně důležité pro vzdálené kolonie: čipy, umělé inteligence, klimatické uzly, interfejsy pro

matrice, lékařské přístroje, banky kostní dřevě, konvertory půdy, přepravní kapsle, komunikační bubliny, syntezátory kůže a orgánů, syntetické bakterie moru vyvinutého pro oslabení a ohoření divokých zvířat, soupravy pro genové operace, zapečetěný kontejner s ničivým pískem a jinými zakázanými zbraněmi, a tak podobně. Také jsme měli na palubě padesát bilionů dolarů v tekuté měně pro přímou přepravu mezi centrálními bankami. Navíc tu byl i náklad pasažérů, sedm tisíc kolonistů. Osm set jich bylo "v botách", zbytek uložen ve formě elektronických matic pro transplantaci do těl připravených na cílovém světě. Jinými slovy standardní náklad. Posádka pracovala na provizi, jedno procento z hodnoty nákladu rozpočítané obvyklým způsobem na podíly. Já měl padesátinu, tedy dvě procenta z čistého zisku cesty, což zahrnovalo i bonus za funkci kapitána, jinak bych měl setinu nebo i méně. Roacher měl desetinu a jeho parťák Bulgar čtrnáctinu, ačkoliv nebyli ani důstojníky. To dokazuje, jakou cenu měla ve Službě odsloužená léta. Ale délka zaměstnání je v naší profesi totéž co schopnost přežít a proč by se přežití nemělo odměňovat? Na mé poslední plavbě mi připadla devatenáctina. Na další to bude víc.

3.

Vy jste nikdy kosmickou loď neviděli. Jejím živlem je jen nebe. Když se blížíme k nějakému světu, přiletí k nám pro náklad nákladní pendly. K planetární slupce se přiblížíme nanejvýš na vzdálenost milionu lodních délek. Jen o kousek blíže a strašná síla gravitace, která vyzařuje z obydlí světů, by nás roztrhala na kusy.

Přesto nám plazení po pevné zemi neschází. Pro nás je to mor. Kdybych musel vystoupit na pevninu teď, když jsem většinu života strávil v nebi, zemřel bych v tom lisu nejdříve do hodiny. Je to příšerná smrt, ale proč bych chodil na pevninu? Abyste rozuměli, když jsem poprvé vstoupil na palubu Meče Orionu, bylo to ještě možné, ale teď už jsem to dávno vzdal. Tohle mám na mysli, když říkám, že se musíte vzdát života, když vstoupíte na nebesa. Vy máte samozřejmě pocit, že být naživu souvisí s pocitem pevné země pod nohama. Kdybyste mohli řídit loď nebo ji alespoň vidět našima očima, pochopili byste. Nemám vám za zlé, že jste tím, čím jste.

Dovolu, abych vám představil Meč Orionu. I když ho nikdy nepoznáte tak, jak ho vidíme my.

Co byste viděli, kdybyste opustili loď, jako to někdy děláme my, když jdeme ven do Prázdná?

Nejdříve byste uviděli světlo. Loď vydává intenzivní záři, která proniká nebem jako hlas polnice. Světlo razí lodi cestu a zůstává za ní jako krajková vlečka. Vpředu se do propasti tmy zavrtává zářivý kužel. V kýlové brázdě za lodí zůstává fotonová stopa tak hustá, že se dá sbírat a vážit. Světlo patří k hvězdnému pohonu: loď hltá prostor a vedlejším produktem reakce je světlo.

V zářivém oblaku byste uviděli deset kilometrů dlouhou jehlu. To je loď. Jeden konec se zužuje do ostré špičky a na druhém je Oko. Od jednoho ke druhému je přes všechna oddělení, která leží mezi nimi, několik dní cesty pěšky. Je to soběstačný svět. Jehla je poněkud zploštělá. Na horní ploše se můžete klidně procházet, je to plášť sekce, které říkáme vrchní paluba. Stejně je to se spodní palubou, která tvoří břicho lodi. Jedné říkáme vrchní a druhé spodní, ale když jste venku mimo loď, takové pojmy ztrácejí smysl. Mezi vrchní a spodní leží paluba posádky, pasažérská, nákladní paluba a pohonná sekce. Obvykle nikdo nechodí z jedné paluby na druhou. Zůstáváme tam, kam patříme. Stroje jsou v Oku, kapitánova kajuta také.

Ta jehla je loď, ale ne celá. Neviděli byste doplňky, nástavby a virtuální sekce. Sledují loď a obklopují ji sítě jemných exostruktur. Jsou ale na nižší úrovni reality, takže unikají zraku. Loď si razí cestu propastí tmy a přitom rozprostírá do šíře a dálky svá neviditelná křídla, aby našla prostor pro vše, co musí s sebou nést. V těchto vnějších oddílech jsou uloženy naše zásoby potravin, paliva a veškerý náklad, který cestuje ve druhé třídě. Kdyby loď přepravovala vězně, vezli by se v nástavbě. Kdyby se v průběhu cesty očekávalo střetnutí s vážnou pravděpodobnostní turbulencí, loď by se vybavila stabilizátory, a přepravovala by je ve virtuálních sekcích, kde by byly připraveny k transformaci do reality, kdykoli by byly potřeba. To jsou tajemství naší profese. Věřte jim, nebo je ignorujte, jak chcete, nejsou určena vám. Taková loď se staví čtyřicet let. V současné době jich slouží dvě stě sedmdesát jedna. Stále se staví nové. Jsou jediným spojovacím článkem mezi mateřskými světy a osmi sty devadesáti osmi kolonizovanými světy s jejich nespočetnými koloniemi. Od založení Služby se ztratily čtyři lodi. Nikdo neví proč. Naposledy se to stalo před šedesáti virtuálními roky.

Hvězdná loď se nikdy nevrací na svět, odkud byla vypuštěna. Na to je galaxie příliš velká. Absolvuje svou cestu a pak pokračuje nebem dále v nekonečném otevřeném okruhu. Taková je služba ve Službě. Nemělo by smysl se vracet, protože během našich cest na pevnině uběhnou tisíce let. Žijeme mimo čas. Musíme, nic jiného nám nezbyvá. To je naše břímě i naše privilegium. Taková je služba ve Službě.

4.

Pátého virtuálního dne cesty jsem náhle ucítil lehký tik, škubnutí, jemný náznak, že se něco stalo. Byla to jen maličkost, téměř nepostřehnutelná, jako šelest podemletých kamínků, který vám napoví, že paláce a věže velkého zničeného města jsou pohřbeny právě pod kopcem, na který šplháte. Pokud na takové signály nedáváte pozor, ne všimnete si jich. Ale já byl toho dne na objevy připraven. Těšil jsem se na ně. Když jsem zachytil letmou ozvěnu poruchy, pocítil jsem podivné radostné vzrušení.

Zavolal jsem palubní mozek, který měl službu a řekl: "Co to bylo za záchvěv na pasažérské palubě?"

Umělá inteligence se okamžitě ozvala v mé hlavě, šedozelený stín s aureolou zvonivé hudby.

"Nejsem si vědom žádné vibrace, pane."

"Byl tam zřetelný záchvěv. Právě teď došlo k nějakému úniku dat."

"Skutečně, pane? Únik dat, pane?" Inteligence se tvářila zděšeně, ale jen naoko. Chlácholila mě. "Co mám podniknout, pane?"

Nabízela mi ústup.

Inteligence, která právě měla službu, byl Henry Henry 49. Typy ze série Henry mluví s jakousi kluzkou neviností, která mi zní spíš jako protřelost. Přesto to jsou velmi schopné mozky. V duchu jsem se sám sebe ptal, zdali jsem si signál

špatně nevyložil. Možná jsem až příliš toužil po nějaké mimořádkce, po čemkoliv, co by potvrdilo můj kontakt s lodí. Na palubě lodi nikdy nemáte pocit pohybu nebo jiné aktivity: plujete v naprostém tichu na vlně tmy obklopeni pláštěm oslňujícího světla. Nic se nehýbe, v celém vesmíru je mrtvo. Od chvíle, kdy jsme opustili Kansas IV, jsem měl pocit, jakoby mne to velké ticho soudilo. Byl jsem skutečně kapitánem tohoto velkého plavidla? Dobře, tak ať pocítím tíhu odpovědnosti na svých ramenou.

Tou dobou jsme už minuli Ultima Thule a nemohli jsme se vrátit. Na svém rozevlátém létajícím koberci utkaném ze světla jsme se řítili nebem jeden virtuální týden za druhým, abychom se dostali k prvnímu z našich cílových světů. Byla to Slepá ulička v soustavě Zašlé slávy hned vedle Strašidelného mračna. Zde ve volném vesmíru jsem se musel naučit ovládat loď, jinak by ona ovládla mne.

"Pane?" řekla intelligence.

"Projed' si data," nařídil jsem. "Všechny vstupy pasažérské paluby za poslední půlhodinu. Byl tam nějaký pohyb. Byl tam únik dat."

Věděl jsem, že se mohu mýlit. Ale přesto, mýlit se z opatrnosti může být naivní, ale není to hřích. A já věděl, že v této fázi cesty všechno, co řeknu nebo udělám, budou členové posádky Meče Orionu považovat za naivní. Co jsem mohl ztratit, když nařídím kontrolu? Toužil jsem po nějakém překvapení. Jakákoliv nepravdivost, kterou by Henry Henry 49 vyhrabal, by znamenala bod pro mě, opak mi nemohl uškodit.

"Prosím o prominutí, pane," ohlásil Henry Henry 49 za chvíli, "ale nebyl tam žádný záchvěv, pane."

"Možná, že jsem použil příliš silné slovo, když jsem mluvil o záchvěvu. Třeba to byla jen anomálie. Co říkáš, Henry Henry 49?" Rád bych věděl, zda se neponižuji, když takhle vyjednávám s palubním mozkem. "Něco tam bylo, tím jsem si jist. Zřetelně nepravdivý proud dat. Anomálie. Co tomu říkáš, Henry Henry 49?"

"Ano, pane."

"Ano co?"

"Záznam ukazuje jakousi nepravdivost, pane. Váš postřeh byl naprosto správný, pane."

"Pokračuj."

"Není důvodu ke znepokojení, pane. Drobný metabolický přesun, nic víc. Jako když se převracíte ve spánku." Ty parchante, co ty víš o spánku? "Je velmi neobvyklé, pane, že jste byl schopen zpozorovat něco tak nepatrného. Máte můj obdiv, pane. Všichni cestující jsou v pořádku, pane."

"Správně," řekl jsem. "Zanes tuto rozmluvu do palubního deníku, Henry Henry 49."

"Už je zaznamenána, pane," řekl mozek. "Dovolte, abych se odpojil, pane."

"Ano, můžeš se odpojit," odpověděl jsem mu.

Lehká hudba, která ohlašovala jeho přítomnost se ztišila, až zmlkla. Uměl jsem si představit, jak se přezíravě usmívá na své cestě nervovými okruhy v hloubi lodi. Rozškledený software přetékající pohrdáním ke svému údajnému pánovi. Chudák kapitán, říká si. Ten ubohý hloupý kluk s kapitánskými prýmký. Cestující kýchně a on málem dá uzavřít přepážky.

Tak ať se posmívá, pomyslel jsem si. Jednal jsem správně a záznam to ukáže.

Věděl jsem, že to všechno je část mé zkoušky.

Myslíte si možná, že být kapitánem takové lodi jako je Meč Orionu, je strašná odpovědnost a neúnosné břímě. Je to tak, ale ne z důvodů, které si představujete.

Ve skutečnosti jsou kapitánovy povinnosti ve srovnání s úkoly těch ostatních nejméně významné. Ti mají přesně definované role, které jsou nepostradatelné pro hladký průběh cesty, i když loď by mohla, pokud by to bylo nutné, vytvořit virtuální náhrady za každého člena posádky a plně ho v jeho funkci zastoupit. Kapitánova role je ovšem naprosto abstraktní. Jeho úlohou je být svědkem průběhu cesty, včlenit ji do svého vědomí a svědomí, dát jí soudržnost a souvislost tím, že ji zredukuje na řetěz reakcí a rozhodnutí. V tomto smyslu je kapitán také kus softwaru: je kódovacím programem, který vyjadřuje cestu jako sérii lineárních funkcí. Kdyby nedokázal vykonávat tuto funkci správně, ostatní by se nenápadně postarali, aby cesta probíhala, jak se patří. V případě, že kapitán neplní svůj úkol, neohrozí cestu, ale zničí sám sebe. Má předletová příprava nepřipouštěla jiný výklad. Cestu mohou přežít i ti nejslabší kapitáni. Jak jsem už řekl, od založení Služby se ztratily čtyři lodi a nikdo neví proč. Ale není důvodu myslet si, že některá z těch katastrof byla způsobena selháním kapitána. Jak by mohla? Kapitán je jen nástrojem, kterým vládou jiní. Kapitán nedělá cestu, cesta dělá kapitána.

5.

Naplněn temnými předtuchami jsem neklidně přecházel Okem lodi. Přes Henryho nasládlý výsměch jsem byl stále přesvědčen, že na palubě došlo, nebo brzy dojde k potížím.

Když jsem dospěl až k vnějšímu štítu, cítil jsem, jak se mě už podruhé něco podivného dotklo. Tentokrát to byl jiný a hluboce znepokojivý pocit.

Okno, které vede od vrchní až ke spodní palubě, je pokryto obrazovkami informujícími o všech skutečných i virtuálních částech lodi uvnitř i vně. Přistoupil jsem k velké černé obrazovce se šikmými kraji, která zajišťovala simulovaný výhled do okolního reálného vesmíru. Právě jsem se díval na pomalu mizející kolo spojové družice Ultima Thule, když se objevila další anomálie. Ta první byla nejnepatrnějším ze signálů, ždíbečkem, tikem. Tentokrát spíš připomínala pokus o vloupání. Neviditelné prsty zlehka přejely po mé hlavě, ohmatávaly ji a hledaly vchod. Pak se stáhly a o chvíli později jsem náhle ucítil bolestivé bodnutí v levém spánku.

Ztuhl jsem. "Kdo je tam?"

"Pomoz mi," řekl tichý hlas.

Slyšel jsem bláznivé povídačky o matricích cestujících, které unikly ze svých paměťových obvodů, začaly bloudit po lodi jako duchové a hledat nechráněné tělo, kam by mohly vniknout. Pověsti pocházely z nespolehlivých zdrojů, od

starých mizerů, jako byli Roacher a Bulgar. Mávl jsem nad takovými pohádkami rukou stejně jako nad povídkami o obrovských chobotnicích, které prý plují ve vesmírných oceánech, nebo o svůdných mořských pannách se zářícími prsy, které tančí podél silokřivek u bodů obratu. Ale tohle jsem skutečně cítil. Pátravé prsty a pak ostrá bolest. A pocit, že někdo vyděšený, ale silný, silnější než já, se vznáší těsně vedle mě.

"Kde jsi?"

Neozvala se žádná odpověď. Ať už to bylo cokoliv, pokud tu vůbec něco bylo, stáhlo se to zase zpět do úkrytu po jediném kradmém výpadu.

Ale zmizelo to opravdu?

"Pořád tu někde jsi," řekl jsem. "Vím, že tu jsi."

Ticho. Klid.

"Volal jsi o pomoc. Proč jsi tak rychle zmizel?"

Žádná odpověď. Cítil jsem, jak se ve mně zvedá vlna vzteku.

"Ať jsi kdokoli nebo cokoliv, ozvi se."

Nic. Ticho. Zdálo se mi to snad? Ohmatávání a neslyšný hlas?

Ne, ne. Byl jsem si jist, že se kolem mě vznáší něco neviditelného a nereálného. Cítil jsem, jak mě rozčiluje, že s tím nemohu znovu navázat kontakt. Že si se mnou něco takhle pohrává, že se mi vysmívá.

Tohle je má loď, pomyslel jsem si. Nechci na palubě své lodi žádné duchy.

"Nebude těžké tě najít," řekl jsem. "Nacpat zpátky do plechovky. Třeba i vymazat."

Stál jsem tam, zoufale hřímal a zdálo se mi, že cítím znovu ten dotek na mozkou, tentokrát ještě lehčí, lítostivý a plný touhy. Snad jsem si to jen namlouval. Nejspíš jsem si ho vymyslel.

Trval jen zlomek sekundy, pokud k němu vůbec došlo, a pak jsem byl nepochybně znovu sám. Samota byla reálná, úplná a zřetelná. Stál jsem, držel jsem se okraje obrazovky, nakláněl se kupředu do zářivé tmy a lehce se mi motala hlava, jako by mě něco táhlo stěnou ven do vesmíru.

"Kapitáne?"

Hlas Henryho Henryho 49 vytryskl ze vzduchu někde za mnou.

"Cítil jsi tentokrát něco?" zeptal jsem se.

Intelligence ignorovala moji otázku. "Kapitáne, na pasažérské palubě jsou potíže. Provozní poplach, přijdete?"

"Připrav mi cestu," řekl jsem. "Už jdu."

Ve vzduchu se rozsvítila světla, žluté, modré, zelené. Vnitřek lodi je obrovské neprůhledné bludiště a pohybovat se v něm bez pomoci palubní inteligence je obtížné. Henry Henry 49 pro mě vytyčil efektivní trasu dolů po křivce Oka a do útrob lodi, pak podél návětrné stěny k výtahu a dolů na pasažérskou palubu. Jel jsem na vznášedlu naprogramovaném, aby sledovalo světla. Cesta trvala nanejvýš patnáct minut. Bez pomoci by mi to zabralo týden.

Pasažérská paluba je velké rezonující hnízdo plné rakví, jsou jich stovky, někdy i tisíce srovnané v řadách po třech.

Tady spí náš živý náklad, dokud nedoletíme k cíli, nevybalíme uskladněné spáče a neprobudíme je. Stroje kolem nich dýchají, pobrukují si a hýčkají je. Daleko vzadu v šeru je místo vyhrazené pro cestující jiného druhu – pavučiny sensorických kabelů, v nichž sídlí tisíce nehmotných matic. Jsou to kolonisté, kteří zanechali svá těla doma, když se vydali do vesmíru. Je to temné odporné místo, slabě osvětlené vířícími hedvábnými kometami, které krouží nad hlavou a srší červenými a zelenými jiskrami.

Potíže nastaly v hibernační sekci. Pět členů posádky už bylo na místě, byli to ti nejstarší: Katkat, Dismas, Rio de Rio, Gavotte, Roacher. Když jsem je viděl všechny pohromadě, pochopil jsem, že se stalo něco vážného. Uvnitř obrovských prostor lodi k sobě máme daleko, setkat se za virtuální měsíc s více než třemi členy posádky je výjimečné. Teď jich tu bylo pět. Cítil jsem drtivou sílu jejich sounáležitosti. Každý z těch pěti se plavil po nebeských oceánech víc let, než kolik já prožil. Nejméně tucet cest pracovali jako tým. Byl jsem mezi nimi cizincem, neznámým, nezkušeným, lehce přehlíženým a bezvýznamným. Roacher už mě obvinil, že jsem hodný, čímž myslel neschopnost jednat rozhodně. Myslel jsem si, že nemá pravdu. Ale možná, že mě znal líp, než jsem se znal sám.

Ustoupili a udělali mi místo. Gavotte, velký rozložitý ramenatý muž, který se vždy choval překvapivě ohleduplně a korektně, ukázal rukou: Tady, kapitáne. Vidíte?

Z rozbitého krytu sarkofágu stoupala spirála nazelenalého kouře. Skleněné dveře byly napůl otevřené a prasklé od shora až dolů, díky rozdílu teplot byly pokryté jinovatkou. Slyšel jsem teskný zvuk vodních kapek. Modrá tekutina tekla dovnitř hustým pulsujícím proudem z poškozeného potrubí se živinami. Uvnitř sarkofágu ležela bledá nahá postava muže se široce otevřenými očima a zuby vyceněnými v tichém výkřiku. Levou ruku držel zvednutou a zaťatou v pěst. Vypadal jako vyděšená socha.

Zařízení pro odběr transplantátů už přivezli také. Nešťastný cestující bude rozebrán a všechny použitelné části uskladněny, jen co vydám povel.

"Dal by se oživit?" zeptal jsem se.

"Podívejte se," řekl Katkat a kývl k displeji sarkofágu. Všechny křivky mířily dolů. "Máme už devatenáctiprocentní degradaci a pokračuje. Máme rozebírat?"

"Dejte se do toho," řekl jsem. "Souhlasím."

Lasery zableskly a začaly řezat. Ukázaly se vnitřní orgány, lesklé a vlhké. Zkroucené kovové paže robota se zvedaly a klesaly. Vybíraly orgány, které ještě byly použitelné a ukládaly je do zásobníku. Zatímco stroj pracoval, muži kolem se činili. Odpojili poškozené potrubí a odizolovali utržené napáječe a chladicí přívody.

Zeptal jsem se Dismase, co se stalo. Měl na starosti hibernované cestující v tomto sektoru, mazání paměti i údržbu. Měl otevřenou uvolněnou tvář, ale úsměv kolem úst zrazovaly chladné vybledlé oči. Řekl mi, že pracoval na palubě o velký kus dál. Zabýval se všední údržbou lidí cestujících na Strappado, když náhle ucítil jakousi malou poruchu, letmý dotek

něčeho nesprávného.

"Já taky," řekl jsem. "Kdy to bylo?"

"Asi před půlhodinou, kapitáne. Nijak zvlášť jsem si toho nevšiml. Myslel jsem, že to je něco v mém pajšlu, kapitáne.

Vy jste to cítil taky, opravdu?"

Kývl jsem. "Jenom takový tik. Je to v záznamu." Uslyšel jsem z dálky melodii Henryho Henryho 49. Mozek se mi možná chtěl omluvit za to, že o mně pochyboval. "A co se stalo pak?" zeptal jsem se.

"Vrátil jsem se k práci. Asi na pět nebo deset minut. Pak jsem ucítil další impuls, silnější." Sáhl si na čelo vedle spánku a ukázal mi kde. "Detektory vypnuly, zařinčelo sklo. Přiběhl jsem a našel toho cestujícího do Slepé uličky, jak se kroučí v křečích. Trhal popruhy a mlátil kolem sebe. Utrhl se od přívodů, skočil přímo proti sklu a prorazil ho. Zemřel velmi rychle."

"Bludná matrice," řekl Roacher.

Ucítil jsem, jak mi vstávají vlasy na hlavě. Otočil jsem se k němu.

"Řekni mi o tom něco."

Pokrčil rameny. "Občas se někdo v paměťových obvodech začne cítit nespůj, najde cestu ven a začne bloudit lodí.

Hledají tělo, do kterého by mohli vstoupit, to je jejich. Vlézt do mě, do Katkata nebo dokonce do vás, kapitáne. Berou každého, kdo je po ruce, prostě aby zase na sobě měli maso. Matrice vlítla do toho chudáka a něco přitom nevyšlo."

Ano, ty pátravé prsty. Tichý hlas. Pomoz mi.

"Nikdy jsem neslyšel, že by někdo lezl do cestujícího v hibernaci," řekl Dismas.

"Není důvod, proč by nelezl," namítl Roacher.

"Jaký to má smysl? Ztuhl by zase v sarkofágu. Bejt mrazenej není určitě o moc lepší než zůstat jako matrice."

"Pět ku dvěma, že to byla matrice," řekl Roacher a probodl ho pohledem.

"Beru," kývl Dismas. Gavotte se zasmál a taky si přisadil. Kluzký malý Katkat se přidal ke druhé straně. Rio de Rio, který za posledních šest cest nepromluvil ani slovo, si odfrkl a naznačil oběma stranám, kam mu mohou vlézt.

Cítil jsem se jako nezvaný host. Abych si zachoval nějakou iluzi, že jsem velitelem, řekl jsem: "Pokud tu někde bloudí matrice, ukáže se to při inventuře. Dismasi, proved' společně s palubním mozkiem kontrolu a nahlas mi výsledek. Katkat a Gavotte dokončí úklid toho svinčiku a všechno odpojí. Pak chci od každého zprávu do lodního deníku a kopii pro mě. Budu u sebe. Další pokyny později. Ta bludná matrice, pokud to není něco jiného, musí být identifikována, nalezena a znovu odchycena."

Roacher se na mě zašklebil, až jsem myslel, že mi začne provolávat slávu.

Obrátil jsem se a nasedl na své vznášedlo. Vyrazilo za žlutým, modrým a zeleným světlem do bludiště palub směrem k Oku.

Když jsem vešel do své kabiny, něco se dotklo mé mysli a tichý hlas řekl: "Pomoz mi, prosím."

6.

Pečlivě jsem za sebou zavřel dveře, zamkl a zapnul stínící pole. Kapitánova kabina na palubě lodi třídy Megaspore, která patří Službě, je svět sám pro sebe, klidný, rozsáhlý a přitom plný soukromí. V tom mém na stěnách vířily a jiskřily galaxie. Měl jsem v něm horskou bystřinu, jezírko a za ním stříbrný vodopád. Vzduch byl jemný a perlivý. Stačil dotek ruky, aby z některého z tisíců skrytých otvorů začalo proudit světlo, hudba, vůně a barvy. Nebo jsem mohl nechat stěny zprůhlednět a pustit dovnitř zářivý majestát vesmíru.

Teprve když jsem se pohodlně usadil, chráněn a izolován od okolí, jsem řekl: "Tak dobře. Kdo jsi?"

"Slíbíš mi, že to neohlásíš kapitánovi?"

"Neslibuji nic."

"Ale pomůžeš mi, vid'?" Hlas zněl vyděšeně, zranitelně a přitom naléhavě.

"Jak ti mám něco slíbit? Neřekl jsi mi nic, o čem bych mohl uvažovat."

"Řeknu ti, co budeš chtít. Ale nejdřív mi slib, že nezavoláš kapitána."

Chvilí jsem se radil sám se sebou a pak jsem se rozhodl pro otevřenost.

"Já jsem kapitán," řekl jsem.

"Ne!"

"Vidíš ten pokoj? Co si myslíš, že to je? Kabina posádky? Nebo umývárna?"

Cítil jsem, jak z mého neviditelného společníka číší hrůza. A pak najednou nic. Byl pryč? Pak jsem udělal chybu, když jsem byl tak přímočarý. Fantom měl být obklíčen, izolován, možná zničen dřív, než natropil další škody. Měl jsem být chytřejší. A také jsem věděl, že toho budu litovat i jinak, pokud uklouzl. Těšilo mě, že si mohu promluvit s někým – s něčím – kdo nebyl ani členem posádky, ani vševědoucím a neupřímně shovívavým palubním mozkiem.

"Jsi ještě tady?" zeptal jsem se po chvíli.

Ticho.

Je pryč, pomyslel jsem si. Prohání se Mečem Orionu jako závan větru. Touhle dobou je už pravděpodobně na druhém konci lodi.

Pak, jako by se naše konverzace nepřerušila ani na okamžik, se ozvalo: "Ani tomu nechci věřit. Ze všech možných míst... zrovna kapitánova kabina."

"Vypadá to tak."

"A ty jsi doopravdy kapitán?"

"Ano. Jistě."

Další odmlka.

"Vypadáš tak mladě," řekl hlas. "Na kapitána..."

"Pomalů, pomalů," napomenul jsem ho.

"Bez urážky, kapitáne." S trochou vzpurnosti, ale i nejistotou a strachem dodal ještě: "Pane."

Vzhlédl jsem ke stropu, kde si na elektrodách rezonátoru pohrávalo sekundární záření všech vlnových délek a odráželo se podél hran iluminátoru. Hledal jsem nějaký záblesk, nějakou drobnou elektromagnetickou stopu. Ale nebylo tam nic. Představil jsem si síť nehmotných sil, tančící bludičku, která poletuje místností, nakukuje mi přes rameno, lepí se na příslušenství a pak se zas roztahuje, aby vyplnila celý prostor, něco vzdušného, hravou a náladovou vílu. Je zajímavé, že jsem se nejen nebál, ale dokonce jsem cítil, jak mě to tajemné nic přitahuje. V tom rozechvělém duchovi tak plném protikladů bylo něco podivně dojemného a působivého. A přesto způsobil smrt jednoho z mých cestujících.

"Tak co?" zeptal jsem se. "Tady jsi v bezpečí. Kdy mi řekneš, kdo jsi?"

"Není to dost jasné? Jsem matrice."

"Pokračuj."

"Jsem volná matrice, matrice utržená ze řetězu. Matrice, která lítá v průšvihů. Myslím, že jsem někomu ublížila. Snad jsem ho dokonce zabila."

"Jednoho z cestujících," řekl jsem.

"Takže ty o tom víš?"

"Ano, máme jednoho mrtvého pasažéra. Nejsme si jisti, co se mu stalo."

"Není to má vina. Byla to nehoda."

"Může být," poznamenal jsem. "Pověz mi tom něco. Řekni mi všechno."

"Můžu ti věřit?"

"Víc než komukoliv jinému na lodi."

"Ale ty jsi kapitán."

"Právě proto," řekl jsem.

7.

Jmenovala se Leeleaine, ale chtěla, abych ji oslovoval jako "Vox". To znamená v jednom ze starých jazyků Země "hlas," řekla mi. Bylo jí sedmnáct, pocházela z Jaanovy hlavy, což byl ostrov u pobřeží Západního Palabaru na Kansasu IV. Její otec měl skleněnou farmu, matka obsluhovala gravitační kolaps. Měla pět bratrů a tři sestry, všichni byli starší než ona.

"Víš, jaké to je, kapitáne? Být nejmladší z devíti sourozenců? A oba mí rodiče pořád pracovali a strýčkové a tety taky. Dovedeš si to představit? Jaké to je vyrůstat na Kansasu IV, kde jsou města od sebe vzdálená tisíce kilometrů, a nežít dokonce ani ve městě, ale na ostrově?"

"Něco o tom vím," řekl jsem.

"Ty jsi taky z Kansasu IV?"

"Ne," řekl jsem. "Ne z Kansasu IV, ale z místa, myslím, dost podobného."

Vyprávěla o těžkém, neklidném dětství plném samoty a hněvu. Kansas IV je, jak jsem slyšel, nádherný svět, pokud na světech hledáte krásu. Nezkrocené báječné místo, kde je obloha šarlatová a holé čedičové skály se na východě zvedají jako mohutná černá zeď. Ale když o něm vyprávěla Vox, působil smutně, zanedbaně a zpustle. Pro ni to bylo místo bez lásky, kde vedla šedý nezáviděníhodný život. Ale i tak mi povídala o bleděfialových mořích se zářivě žlutými rybami, o stromech, které v době květu vybuchovaly sprškami karminových lístků, a o teplých deštích, které zpívaly jako harfy. Nebyl jsem tehdy v nebi ještě dost dlouho, abych zapomněl krásu moří, stromů a deště. Ted' už to pro mě jsou jen prázdná slova. Vox ale přesto shledávala svůj život na Kansasu IV tak odporný, že chtěla opustit nejen svůj rodný svět, ale i své tělo.

Tohle nás sbližovalo: I já jsem se vzdal svého světa a svého bývalého života, i když ne těla. Ale zvolil jsem nebe a Službu. Vox se rozhodla vyměnit jedno zeměplazení za jiné.

"Jednou přišel den," vyprávěla, "kdy jsem pochopila, že už to dál nevydržím. Bylo mi hrozně, cítila jsem se prázdná. Když jsem si představila, že tak budu muset žít ještě dvě stě let nebo i víc, měla jsem chuť rvát ze země skály a házet je kolem sebe. Nebo vlézt do matčiny rakety a namířit si to s ní přímo na dno moře. Udělala jsem si seznam způsobů, jak se zabít. Ale věděla jsem, že bych to nedokázala udělat. Ani tak, ani jinak. Chtěla jsem žít. Ale nechtěla jsem žít takhle."

Právě toho dne, jak říkala, dorazila na Kansas IV výzva ze Slepé uličky, aby se hlásily duše. Bylo tam připraveno tisíc volných těl a potřebovali matrice, aby je oživil. Vox se bez váhání přihlásila.

Mezi světy dochází stále ke stěhování duší. Na každé ze svých cest jsem vzal tisíce, které mířily plné naděje k jiným tělům na podivných planetách.

Každý svět má zásobu těl, která čekají na náhradní duše. Většinou jsou to oběti násilí. Život na pevnině je riskantní a smrt číhá všude. Rozebrání a oprava těla není problém, ale když je jednou opuštěna duše, nedá se vrátit zpět. Takže těla těch, kdo se utopili, byli ubodáni jedovatým hmyzem nebo zabiti při práci padajícími větvemi, jsou sbírána a vyšetřována. Pokud se nedají opravit, jsou rozebrána a použitelné díly uskladněny pro instalaci v jiných. Ale pokud se dají ještě scelit, jdou do generálky a pak jsou uložena v chladicích komorách, dokud se pro ně nenajdou volné duše. A pak tu jsou i ti, kdo opustí svá těla dobrovolně, snad proto, že už je unavují, nebo je nudí jejich světy, nebo prostě chtějí změnit lokál. Ti se pak hlásí k oživení těl čekajících na vzdálených světech a za nimi jdou další, kteří zaplňují jimi opuštěná těla. Nejlevnější způsob cestování mezi světy je vzdát se těla a letět jako matrice, vyměnit málo přitažlivý život za jiný, neznámý. Právě tohle Vox udělala. V zoufalství souhlasila, aby její duše všechno, co kdy viděla, cítila, myslela a snila, bylo přeměněno v sérii elektrických impulsů, které ponese Meč Orionu na své cestě z Kansasu IV ke Slepé uličce. Tam pro ni leželo připravené nové tělo. Její vlastní tělesná schránka zůstala v hibernaci na Kansasu IV. Jednoho dne se možná stane domovem nějaké bludné duše z jiného světa nebo, pokud o ni nebude zájem, může být eventuálně rozebrána a její části použity na něco lepšího. Vox se to nikdy nedoví a stejně jí je to jedno.

"Chápu, že jsi vyměnila nešťastný život za šanci na nějaký lepší," řekl jsem. "Ale proč jsi utíkala na lodi? Jaký to mělo

smysl? Proč jsi nepočkala na Slepou uličku?"

"Protože to nebylo k vydržení."

"Nebylo k vydržení? A co?"

"Žít jako matrice." Hořce se zasmála. "Žít? Je to horší než smrt!"

"Nepovídej."

"Ty jsi nikdy nebyl matrice, víš?"

"Ne," řekl jsem. "Já jsem si vybral něco jiného."

"Takže nevíš. Nemůžeš vědět. Máš loď plnou matric uložených v paměťových obvodech, ale nevíš o nich nic.

Představ si, že tě svědí na vzadu na krku, kapitáne. Ale nemáš ruce, aby ses mohl podrbat. Pak tě začne svědit na stehně. Na prsou. Ležíš tam a všude tě svědí. A ty se nemůžeš poškrábat. Rozumíš mi?"

"Jak může matrici něco svědit? Matrice je jenom kombinace elektrických..."

"Ty seš nemožnej! Ty seš blbej! Já přece nemluvím o tom, že by mě něco doopravdy svědilo. Já ti dávám příklad.

Protože bys nikdy nepochopil, jaké je to ve skutečnosti. Podívej, jsi v paměťovém obvodu. Jsi jenom elektřina. Duše je vlastně jenom elektřina. Ale mívá jsi tělo. Cítilo svou existenci. Tělo mělo pocity. Ještě si je pamatuješ. Jsi vězeň. Vězeň si pamatuje spoustu věcí, které kdysi pokládal za samozřejmé. Dal bys cokoli, abys zase cítil vítr ve vlasech, chuť chladného mléka nebo vůni květin. Nebo i třeba bolest pořezaného prstu. Slanou chuť krve, když si olízneš ránu.

Cokoli. Nenáviděla jsem své tělo, chápeš? Nemohla jsem se dočkat, až se ho zbavím. Ale když bylo pryč, začaly mi scházet pocity. Scházela mi váha masa, která mě táhla k zemi, masa plného nervů, masa, které dovedlo cítit radost. Nebo bolest."

"Chápu," řekl jsem a myslel jsem si, že je to pravda. "Ale cesta ke Slepé uličce je krátká. Pár virtuálních týdnů a byla bys tam. Potom ven z hibernátoru, do nového těla a pak..."

"Pár týdnů? Vzpomeň si na to svědění za krkem, kapitáne. Svědění, které si nemůžeš poškrábat. Jak dlouho bys to vydržel, co myslíš? Jen tak tam ležet a cítit, jak tě to svědí. Pět minut? Hodinu? Týdny?"

Zdálo se mi, že nepoškrábané svědění by se nejspíš ztišilo samo, snad už za pár minut. Ale to se zdálo mě. Já nebyl Vox, nebyl jsem matricí v paměťových obvodech.

Řekl jsem: "Tak jsi utekla? Jak?"

"Nebylo tak těžké na to přijít. Neměla jsem nic jiného na práci, než myslet na tohle. Prostě se zorientuješ podle polarity obvodu. To je taky matrice, která tě drží v ohnisku proudů. Pak změníš orientaci. Je to, jako bys byl svázaný a posouval provazy po těle tak dlouho, až se vysmekneš. A pak můžeš jít, kam chceš. Napojíš se na kterýkoliv bioprocesor na lodi a vezmeš si energii z něho místo z paměťového obvodu, takže můžeš existovat. Můžeš se pohybovat po lodi rychlostí světla a dostanu se všude. Byla jsem už na špičce, na stožáru, prohlédla jsem si dolní paluby, byla jsem v kabinách posádky, v nákladovém prostoru, nakoukla jsem i kousek do toho oddělení venku, co není úplně reálné, pokud víš, co myslím. Něco, co vypadá jako kolébka z pravděpodobnostních vln, které nás obklopují. Je to jako být duch. Ale nic to neřeší. Chápeš? Mučení pokračuje. Chtěl bys cítit, ale nemůžeš. Chceš se zase zapojit, mít smysly, vstupy dat. Proto jsem se pokusila vstoupit do toho pasažéra, rozumíš? Ale on mě nechtěl pustit."

Konečně jsem začal chápat.

Ne každý, kdo se vydá na nebe jako kolonista, cestuje ve formě matrice. Obvykle každý, kdo si může dovolit vzít si s sebou tělo, to udělá. Ale může si to dopřát málokdo. Takoví cestují v hibernaci, v nejhlubším spánku. Ve Službě nepřevládáme žádné živé cestující, za žádnou cenu ne. Dělati by nám potíže. Lezli by sem, strkali nos tam, ptali by se na tisíc věcí, chtěli by krmit a přebalovat. Poskvřnili by klid cesty. Proto se ponořují do svých rakví, do sarkofágů, a tam prospí celou cestu. Jejich životní procesy jsou zpomaleny, jsou napůl mrtví, dokud nedorazíme k cíli jejich cesty.

Ubohá Vox unikla z obvodu, který ji věznil, a hladová po datech, se pokusila vklouznout do těla jednoho z cestujících. Poslouchal jsem vážně až zděšeně, když mi líčila svou strašnou odyseu po lodi. Nejprve se osvobodila z obvodu, to byl první impuls, který jsem cítil, ten nepatrný tik, záchvěv na samé hranici vědomí.

V prvním okamžiku svobody pocítila radost a nadšení. Ale pak přišlo vědomí, že se vlastně nic nezměnilo. Byla volná, ale stále nezapojená, spoutaná příšerným zoufalstvím netělesnosti a toužící po doteku. Možná, že taková muka jsou pro matrice běžná. Snad právě proto se občas některá z nich probouje na svobodu podobně jako Vox a začne strašit v lodi jako prokletý duch. Tak to alespoň říkal Roacher. Občas se někdo v paměťových obvodech začne cítit nesvůj, najde cestu ven a začne bloudit lodí. Hledají tělo, do kterého by mohli vstoupit, to je jejich. Vlét do mě, do Katkata nebo dokonce do vás, kapitáne. Berou každého, kdo je po ruce, aby zase na sobě měli maso. Ano.

To byl ten druhý impuls, mnohem silnější. Dismas i já jsme cítili, když VOX, která si vybrala prvního cestujícího, který se jí namanul, náhle a bez rozmyšlení vtrhla do jeho mozku. Hned si uvědomila svou chybu. Pasažér pohroužený do snů, jaké se zdají hibernovaným, reagoval na její vpád záchvatem hrůzy. Zkroutily ho křeče, vztyčil se, rozdrásal přívody, které ho udržovaly při životě. Zoufale se snažil uniknout vetřelci, který do něho vnikl. V průběhu zápasu rozbil sklo svého sarkofágu a zemřel. Vox zděšeně utekla. Proletěla celou lodí. Hledala úkryt. Narazila na mě, když jsem stál před obrazovkou Oka, a váhavě se pokusila vniknout do mé mysli. Ale právě tehdy Henry Henry 49 svými čidly zjistil smrt cestujícího a spojil se se mnou, aby mi ohlásil havárii. Vox znovu couvla, ale pak kolem mě kroužila, dokud jsem se nevrátil do kabiny. Řekla mi, že nechtěla cestujícího zabít. Bylo jí líto, že zemřel. Byla z toho dost otrávená a trochu vyděšená. Ale neměla pocit viny. Odpovědnost za havárii odmítala téměř vzpurně. Zemřel? No tak zemřel, no. Je to škoda. Ale jak mohla ona vědět, že se něco takového může stát? Hledala jenom tělo, v němž by se mohla schovat. Když jsem to slyšel od ní, měl jsem pocit, že je úplně jiná než já, náladová, nestálá, snad až násilnická. Ale přesto jsem s ní cítil nějakou sounáležitost, dokonce spřízněnost. Jako bychom byli dvě části jedné duše, jako bychom ona a já byli jedním člověkem. Stěží jsem chápal proč.

"A co teď?" zeptal jsem se. "Řekla jsi, že potřebuješ pomoc. Jakou?"

"Vezmi mě k sobě."

"Co?"

"Schovej mě. V sobě. Když mě najdou, vymažou mě. Říkal jsi to přece sám, že se to dá udělat, že mám být nalezena, odlovena a vymazána. Ale to se nestane, když mě budeš chránit."

"Já jsem kapitán," namítl jsem překvapeně.

"Ano."

"Jak bych já..."

"Všichni mě budou hledat. Palubní mozek, posádka. Mají strach, protože tu bloudí volná matrice. Budou mě chtít zničit. Ale když mě nebudou moct najít, za čas na mě zapomenou. Budou si myslet, že jsem unikla do vesmíru, nebo tak něco. A když budu v tobě, nikdo mě nenajde."

"Mám odpovědnost..."

"Prosím," řekla. "Můžu jít k někomu jinému. Ale cítím, že k tobě mám nejbliž. Prosím. Prosím."

"Nejbliž ke mně?"

"Ty nejsi šťastný. Nepatříš sem. Ani sem, ani jinam. Ty sem nepatříš, stejně jako já nepatřila na Kansas IV. Cítila jsem to ihned, jak jsem se dotkla tvé mysli. Jako kapitán jsi nový, že? A ti ostatní na palubě ti to ztěžují. Proč by ses měl starat o ně? Zachraň mě. Máš se mnou víc společného než s nimi. Prosím! Nemůžeš je nechat, aby mě jen tak vymazali. Jsem ještě mladá. Nechtěla jsem nikomu ublížit. Chci se jen dostat do Slepé uličky a do těla, které tam na mě čeká. Začít znova, čestné slovo. Pomůžeš mi?"

"Proč se vůbec ptáš? Můžeš prostě přes přípojku vrazit dovnitř do mě, kdy tě napadne, nebo ne?"

"Tamten umřel," řekla.

"Byl v hibernaci. Nezabilas ho tím, že jsi do něj vstoupila. Bylo to tím překvapením, vyděsil se. Zabil se sám, protože kolem sebe tloukl rukama a poškodil sarkofág."

"I tak," pokračovala Vox. "Nechtěla bych to zkoušet znovu na někom, kdo se brání. Musíš říct, že mě pustíš dovnitř, jinak nepůjdu."

Mlčel jsem.

"Pomůžeš mi?" zeptala se.

"Tak pojď," řekl jsem jí.

8.

Bylo to stejné jako každé jiné napojení, elektrochemická vazba mezi mozky, spojení přes implantovanou zásuvku v lebce. Přesně jako jiní dva lidé, kteří chtějí spolu komunikovat. Byl tu jediný rozdíl, nepoužili jsme zásuvku. Přeskočili jsme celou úvodní kapitolu kontroly vlnových délek, porovnávání napětí a vybírání vhodného přizpůsobovacího adaptéru. Všechno dokázala udělat sama, jen porovnávala vzniklé potenciály. Najednou jsem ucítil nějakou změnu a pak už byla se mnou.

"Dýchej," řekla. "Dýchej zhluboka. Naplň si plíce vzduchem. Promni si ruce. Sáhní si na tvář. Podrbej se za levým uchem. Prosím. Moc prosím. Už je to tak dlouho, co jsem naposledy něco cítila."

Její hlas zněl stejně jako dřív, skutečný a nehmotný zároveň. Neměl žádnou podstatu, žádnou barvu, nic nenapovídalo, že je vytvořen vibracemi hlasivek. Přesto byl jasný, pevný, skoro hmatatelný, po všech stránkách pravý, jen nikde nebylo vidět osobu, k níž patřil. Předpokládám, že zatímco byla mimo mě, musela nechat vypučet nějaké vlákno, část sebe sama, které zavedla až do mého nervového systému, aby mohla hlas vytvořit. Teď už to bylo zbytečné. Ale já pořád vnímal slova, jako by přicházela zvenku, i když Vox se už usadila uvnitř.

Překypovala potřebami.

"Napij se vody," naléhala. "Sněz něco. Můžeš zapraskat klouby? Udělej to, prosím. Dej si ruku mezi nohy a stiskni. Chci toho tolik cítit. Máš tu nějakou hudbu? Zahraj mi něco, můžeš? Něco hlasitého, něco fakticky tvrdého."

Udělal jsem všechno, co chtěla. Postupně se uklidňovala.

Sám jsem byl podivně klidný. Nijak zvlášť jsem její přítomnost uvnitř v sobě necítil, žádný nepochopitelný tlak v lebce, žádné mravenčení kolem páteře. Její a mé myšlenkové pochody se nepletly. Zdálo se, že nemůže ovládat mé pohyby ani měnit mé pocity. V tomto ohledu bylo naše soužití volnější než obyčejné napojení člověka na počítač. Jak jsem brzy zjistil, zatím si to tak přála. Neměli jsme zůstat rozdělení dlouho.

"Je to teď lepší?" zeptal jsem se.

"Myslela jsem, že se zblázním. Kdybych nemohla zase něco cítit..."

"A teď můžeš cítit?"

"Díky tobě ano. Dotýkám se všeho, na co sáhneš ty."

"Víš, že tě nemůžu schovávat dlouho. Kdyby mě nachytali, že schovávám uprchlíka, zbavili by mě velení. Nebo ještě něco horšího."

"Už ke mně nemusíš mluvit nahlas," řekla.

"Nerozumím."

"Jenom vysílej. Máme teď společný nervový systém."

"Můžeš číst mé myšlenky?" řekl jsem, stále ještě nahlas.

"Ne úplně. Nejsem napojená na vyšší mozgová centra. Ale sleduji pohybová a vstupní data. A vnímám i subvokalizaci. Víš, co to je? Mohu slyšet tvé myšlenky, pokud budeš chtít. Je to jako počítačové spojení. Už jsi byl v kontaktu, ne?"

"Občas."

"Tak to znáš. Jenom uvolni přístup. Nemůžeš chodit po lodi a mluvit nahlas k někomu neviditelnému, víš. Pošli mi něco. Není to těžké."

"Takhle?" řekl jsem a představil jsem si balík slovní informace, který klouže kanály mého mozku.

"Vidiš? Dokážeš to!"

"Ale i tak," podotkl jsem, "se mnou takhle nemůžeš zůstat dlouho. Musíš to pochopit."

Zasmála se. Byl to zcela zřetelný neslyšný smích. "Říkáš to tak vážně. Vsadím se, že jsi ještě celý vedle z toho, žeš mě k sobě vzal."

"To jistě. Věřila jsi, že to udělám?"

"Jasně. Věděla jsem to od první chvíle. Ty jsi v podstatě hrozně hodný člověk."

"Opravdu, Vox?"

"Ovšem. Stačilo, aby sis přestal dělat násilí." Znovu ten tichý smích. "Dokonce ani neznám tvé jméno. Trčím tu přímo ve tvé hlavě a nevím, jak se jmenuješ."

"Adam."

"Hezké jméno. Pozemské?"

"Ano, je to staré pozemské jméno. Velmi staré."

"A ty jsi ze Země?" zeptala se.

"Ne. Jedině snad v tom smyslu, že všichni pocházíme ze Země," poznamenal jsem.

"A odkud tedy?"

"Teď se mi o tom nechce mluvit," řekl jsem.

Zamyslela se. "Tolik nenávidíš místo, kde ses narodil?"

"Prosím, Vox..."

"Samozřejmě, nenáviděl jsi ho. Stejně jako já nesnášela Kansas IV. Jsme oba stejní, ty a já. Jsme jeden jako druhý. Ty jsi strašně opatrný a já impulsivní. Ale jinak jsme úplně stejní. Proto se tak dobře snášíme. Jsem ráda, že jsem s tebou, Adame. Nevyženeš mě, vid'? Patříme k sobě. Necháš mě tu, dokud nedoletíme ke Slepé uličce. Já vím, že necháš."

"Možná. A možná ne." Nebyl jsem si jist.

"Ale necháš. Necháš, Adame. Znáš tě líp než ty sám."

9.

Tak to začalo. Ocítl jsem se v novém, pro mě neznámém království, tak daleko od svých obvyklých představ o slušném chování, že jsem ani necítil překvapení nad tím, co jsem udělal. Vzal jsem ji k sobě, to bylo všechno. Nastěhoval jsem si do hlavy úplně cizího člověka. Obrátila se na mě v nouzi a já ji pustil dovnitř. Jako by její nezodpovědnost byla nakažlivá. Ačkoliv jsem ji nechtěl ukrývat ani o chvíli déle, než bude naprosto nutné, už jsem věděl, že nehnu ani prstem, abych ji vyhnal, dokud jí nebudu moci zaručit bezpečí.

Ale jak jsem ji měl schovat?

Mohla být neviditelná, ale mohly ji najít detektory. A brzy ji budou hledat všichni členové posádky.

Na palubě jich bylo šestnáct a každý z nich se bludné matrice bál jako upíra. Budou ji hledat tak dlouho, dokud zůstane na svobodě. Ale nejen oni. Palubní mozky ji budou svými čidly pronásledovat také, ne ze strachu, ale z pečlivosti.

Nemusely se jí bát, ale budou chtít, aby všechny dodací listy v době přiletu k cíli souhlasily.

Za prvé jsem si musel přiznat, že posádka mi nevěří. Byl jsem příliš mladý, nováček, zelenáč, a navíc ještě hodný. Byl jsem právě ten typ, který by mohl poskytnout útočiště uprchlíkovi. Bylo velmi pravděpodobné, že její přítomnost ve mně bude ostatním zcela zřejmá podle maličkostí, které si já ani neuvědomím. Co se týče palubních mozků, ty měly v rámci běžné údržby přístup ke všem datům. Možná mohly měřit i nepatrné fyziologické změny, rozdíl v mých reakčních dobách, parametry krevního oběhu a kdovíco ještě, což jim poskytne stopu k odhalení pravdy. Jak bych mohl vědět, co dovedou? Pochopil jsem, že budu muset být neustále na pozoru, aby neodhalily tajného společníka v mém vědomí. První zkouška přišla ani ne za hodinu po tom, co do mě Vox vstoupila. Rozsvítlo se světlo interkomu a já uslyšel vzdálenou melodii mozku, který měl právě službu.

Tohle byl Jason 612, měl noční směnu. Jeho aura byla zlatá, melodie hluboká a pulsující rytmem. Jasonové mají sklon být mnohem ráznější a méně blahosklonní než počítače ze série Henry a většinou jim dávám přednost. Ale přesto mě pohled na světlo vyděsil, stejně zapůsobila melodie a poznání, že se mnou palubní mozek chce mluvit. Mimoděk jsem ucouvl jako člověk, který se snaží vyhnout nějakému setkání tváří v tvář.

Ale palubní mozek samozřejmě neměl obličej. Byl to jen hlas, který na mě mluvil z mřížky interkomu a guláš magnetických impulsů někde v řídicích obvodech lodí. Přesto se mi nyní Jason 612 jevil jako velké zářící oko, které mě prohlédlo skrz naskrz až ke skryté Vox.

"Co se děje?" zeptal jsem se.

"Souhrnná zpráva, kapitáne. Mrtvý pasažér a chybějící matrice."

Hluboko ve vnitřnostech jsem ucítil podivné zhroupení a pak se kůže na mých rukou a ramenou rozpálila návalem krve, jak se mými žilami prohnala vlna hrůzy. Byla to Vox, uvědomil jsem si. Polekala se a otevřela všechny kohouty mého hormonálního systému. Stalo se, čeho jsem se bál. Jak by mohl Jason 612 přehlédnout tu lavinu reakcí?

"Pokračuj," řekl jsem co nejlhůdněji.

Ale všimnout si byla jedna věc a správně si vyložit data druhá. Výkyvy v lidském hormonálním systému mohly mít spoustu důvodů. Mému špatnému svědomí se všechno jevílo jako nepřehlédnutelný signál viny, ale Jason 612 nijak nenaznačil, že by něco tušil.

Mozek řekl: "Mrtvý cestující se jmenoval Hans Eger Olafssen, stár 54 let, narozen..."

"Vynech detaily. Můžeš mi dát podrobný výpis později."

"Chybějící matrice," pokračoval neochvějně Jason 612, "Leeleaine Eliani, stáří 17 let, narozena na Kansasu IV, cíl cesty Slepá ulička, Souostroví Ztracené slávy, číslo smlouvy D-14871532, vystavená sedmadvacátého..."

"Vytiskni to taky," přerušil jsem ho. "Chtěl bych vědět, kde je teď."

"Tato informace není dostupná."

"To není správná odpověď, Jasone 612."

"V současné době není k dispozici lepší, kapitáne. Vyhledávací obvody byly aktivovány a jsou stále v činnosti."

"A?"

"Nemáme žádné údaje o chybějící matici."

Uvnitř ve mně Vox okamžitě zareagovala na klidné prohlášení mozku. Hormonální odezva se změnila ze strachu na úlevu. Pálící pokožka začala chladnout. Všimne si toho Jason 612 a dokáže z té drobné stopy odvodit řetěz úvah, které nakonec odhalí, že jsem porušil předpisy?

"Nemysli si, že je vyhráno," napomenul jsem ji tiše. "Může to být past."

A Jasonovi 612 jsem řekl: "Jaká data tedy opravdu máš?"

"Dvě věci jsou jasné. Čas, kdy matrice Eliani dokázala ovládnout své paměťové obvody, a okamžik jejího předpokládaného pokusu o vniknutí do nervového systému cestujícího Olafssena. Zatím se nepodařilo získat další údaje."

"Předpokládaného pokusu?"

"Nemáme důkaz, kapitáne."

"A co Olafssenovy křeče? Rozbití krytu sarkofágu?"

"Vím, že Olafssen reagoval na elektrické podněty, kapitáne. Zdroj těchto impulsů se nepodařilo vypátrat, i když je tu odůvodněný předpoklad, že pocházely od chybějící matrice Eliani. To bude obsahem dalšího šetření. Nemohu přejímat zodpovědnost za definitivní závěry na základě neúplných podkladů."

Mluví jako typická Jasonovská inteligence, pomyslel jsem si.

"Chceš mi říct, že nemáš žádné účinné prostředky pro sledování pohybu matrice Eliani?"

"Pracujeme s velmi malými impedancemi, pane. Při obvyklém provozu lodi je obtížné rozlišit projevy pohybu matrice od normálních impulsů v elektronickém systému."

"Myslíš to tak, že monitorovací systém musí mít něco tak zřetelného, jako když se matrice pokusí vlézt zpátky do paměťových obvodů?"

"Možná ano, pane."

"Je tu nějaký důvod předpokládat, že matrice Eliani je stále ještě na lodi?"

"Nemáme důvod domnívat se, že není, kapitáne."

"Jinými slovy nevíš o ní nic."

"Předal jsem vám všechna data, která mám v dané chvíli k dispozici. Hledání pokračuje, pane."

"Pořád si myslíš, že je to past?" zeptala se Vox.

"Každou chvíli to zní líp a líp. Ale hlavně drž zobák a nerozptyluj mě, ano?"

Mozku jsem řekl: "Dobře, stále mě informuj o vývoji situace. Jdu spát, Jasone 612. Chci souhrnnou denní zprávu, pak se odpoj a nech mě o samotě."

"Jistě, pane. Pátý virtuální den cesty. Poloha lodi je šestnáct jednotek za poslední zastávkou Kansasem IV. Plánované spojení s reléovou stanicí bodu obratu u Ultima Thule bylo úspěšně navázáno v době..."

Mozek mlel dál a dál, obvyklá zpráva o nudě všedního dne, kterou narušily jen novinky o ztrátě jednoho cestujícího a jedné matrice. Pak se zpráva vrátila ke standardním údajům, stavu paliva, rychlosti a tak. První čtyři večery jsem se poctivě snažil pochopit a zapamatovat si celý ten proud dat zanesených do palubního deníku, jako by má funkce kapitána závisela na tom, zdali se mi podaří nacpat si je do hlavy. Tentokrát jsem téměř nevnímal a málem jsem přeslechl narážku, když nastala chvíle, kdy jsem měl zprávu schválit. Vox mě musela probudit a připomenout, že mozek na něco čeká. Dal jsem Jasonu 612 svolení k uložení zápisu a uslyšel toužebně očekávaný zvuk vzdalující se. melodie, když ukončoval spojení.

"Tak co myslíš?" zeptala se Vox. "Neví nic, vid'?"

"Ještě ne," řekl jsem.

"Ty jsi rozený pesimista, co?"

"Myslím, že bychom to mohli dokázat," poznamenal jsem. "Ale ve chvíli, kdy si začneme moc věřit, bude konec. Na lodi chce každý vědět, kde jsi. Stačí jediné uklouznutí a spadneme do toho oba."

"Oukej. Nedělej mi kázání."

"Snažím se. A teď si dáme šlofika."

"Já nemusím spát."

"Dobře, ale já ano."

"Nemůžeme si ještě chvíli povídat?"

"Zítřka," odsekl jsem.

Ale spát jsem samozřejmě nemohl. Příliš jsem si byl vědom přítomnosti někoho cizího, kdo se uvnitř ve mně právě teď prochází nejtajnějšími koutky mé duše. Nebo možná čeká, až usnu, aby vtrhl do mých snů. Poprvé jsem cítil její přítomnost, i když byla zticha, jako horký uzlík cizí identity, který se tiskne ke stěnám mého mozku. Možná se mi to jen zdálo. Ležel jsem nehybný a napjatý, tak vzdálen spánku jako nikdy. Po chvíli jsem musel zavolat Jasona 612, aby mě připojil na dráty, ale i tak jsem jsem dlouho nemohl usnout a spal jsem neklidně.

10.

Až do této chvíle jsem jedl téměř vždy ve své kabině. Byl to jeden ze způsobů, jimiž jsem na lodi upevňoval svou autoritu. Svou nepřítomností u stolu jsem vytvářel neviditelnou přítomnost přísného kapitána, který si drží odstup. A současně jsem se vyhýbal trapnému pocitu, že sedím na velitelském místě mezi muži, kteří byli v každém směru mnohem zkušenější než já. Pro mě to nebyla žádná oběť. Má kabina byla víc než pohodlná, jídlo bylo stejné jako v jídelně, robostevard, který ho přinášel, byl tichý a spolehlivý. Otázku mé izolace nikdo nezkuoval. Vždycky jsem byl tak trochu

samotář jako většina lidí ze Služby.

Ale když jsem se ráno probudil po noci, která se mi zdála nekonečnou, šel jsem do jídelny na snídani.

Nebyla to úmyslná změna politiky, rozhodnutí, k němuž jsem došel pečlivou úvahou. Nebylo to vůbec žádné rozhodnutí. Ani mi to nenapověděla Vox, i když jsem si jist, že mě nějak ovlivnila. Bylo to čistě automatické. Vstal jsem, osprchoval se a oblékl. Přiznám se, že jsem úplně zapomněl na události včerejšího večera. Vox byla zticha. Teprve pod sprchou, když jsem ucítil teplou konejšivou ultrazvukovou vibraci, jsem si na ni vzpomněl. Pak se mi najednou začalo zdát, že jsem najednou na dvou místech, a hned potom se dostavil překvapivě podivný pocit zahanbení nad mou nahotou. Oba tyto pocity rychle přešly. Ale podařilo se jim připomenout mi fakt, který jsem se několik minut snažil úspěšně potlačit, že už nejsem ve svém těle sám.

Neřekla nic. Ani já ne. Po minulé noci jsem se teď nejspíš chtěl stáhnout do ticha beze slov, bez myšlenek, do jakéhosi strojového podvědomí. Dostal jsem chuť na snídani a vyvolal jsem vozík, aby mne zavezl do jídelny. Když jsem vyšel z místnosti, málem jsem se srazil se svým mechanickým sluhou, který už mi přinášel podnos s jídlem. Nejspíš byl stejně překvapen jako já, i když jeho prázdná kovová tvář samozřejmě neprozrazovala žádné city.

"Posnídám dnes v jídelně," řekl jsem mu.

"Jistě, pane."

Můj vozík právě přijel. Vyšplhal jsem se do sedadla a stroj okamžitě vyrazil na polštáři stlačeného vzduchu směrem k jídelně.

Jídelna Meče Orionu je nádherná místnost v Oku na konci paluby pro posádku. Celá jedna stěna je skleněná a otevírá výhled na světla na nebi. Díky nějakému rozmaru konstruktérů sedíme právě na této stěně, takže hvězdy a jejich světy plují pod našima nohama. Ostatní stěny jsou ze stříbrného kovu zdobeného tenkými zlatými spirálami. Všechno září odraženým světlem hvězdokup. Uprostřed jídelny stojí stůl z černého kamene s místy vyhrazenými pro každého ze sedmnácti členů posádky. Je to nádherné, i když trochu směšné místo, připomínající bohatství a sílu Služby.

Tři z mých kolegů seděli na svých místech, když jsem vešel. Byl tam skladník Pedregal, zamklý sporný muž, jehož široká válcovitá hlava jako by vyrůstala přímo z ramen. Byl tam i navigátor Fresco, štíhlá a pružná osoba tmavé pleti a neurčitěho pohlaví, kluzká jako úhoř. Slyšel jsem, že se čas od času rozhodne změnit z muže na ženu a naopak, podle nějakého tajemného plánu. Třetí osobou byl Raebuck, který se staral o spojení. Byl to starší muž, jehož bezvýrazný studený pohled naznačoval buď nudu nebo skrytou hrozbu, nebyl jsem si jist, co si vybrat.

"Vida, kapitán přišel," řekl Pedregal klidně. "Poctil nás jednou ze svých vzácných návštěv."

Všichni tři se na mne zvědavě dívali s důrazem, který už jsem začal pociťovat jako nevyhnutelnou součást svého života na palubě. Soustředěná pozornost byla vyhrazena nováčkům ve Službě, nejzranitelnější místo bylo stále pod dohledem. Moje Achillova pata byla parsek široká a já si byl jist, že ji okamžitě odhalí. Ale byl jsem rozhodnut vzdorovat jim, jejich pohledům, trikům i zkouškám.

"Dobré ráno, pánové," řekl jsem. Pak jsem se podíval Frescovi zpřímá do očí a dodal: "Dobré ráno, Fresco."

Posadil jsem se na své místo v čele stolu a zazvonil na obsluhu.

Pomalu jsem začal chápat, proč jsem dnes ráno opustil svou kabinu. Částečně to byl odraz další přítomnosti v mém nitru, projev nové rázné a impulsivní složky, která do mne spolu s Vox vstoupila. Ale hlavně, jak teď vím, to byla nějaká vrstva mého vlastního vědomí, zrozená v hlubinách mé dvojité mysli. Abych ukryl Vox co nejlépe, vyrazil jsem do útoku: místo abych se skrýval ve své kabině a tím snad probouzel u členů posádky nebezpečná podezření, musel jsem jim jít odvázně vstříc. Musel jsem si počínat vyzývavě, téměř jim strkat pod nos, co jsem udělal, jít mezi ně, předstírat, že se nic zvláštního neděje, a nutit je, aby tomu věřili. Taková agresivita neodpovídala mé povaze, ale snad bych mohl čerpat z rezerv, které jistě měla Vox. Pokud ne, byli jsme oba ztraceni.

Raebuck řekl: "Myslím, že včerejší mimořádné události v kapitánovi nejspíš vyvolaly touhu po společnosti." Poznámkou neadresoval nikomu z přítomných.

Postavil jsem se mu. "Mám veškerou společnost, po které toužím, Raebucku. Ale souhlasím, že včerejší den byl mimořádný."

"Svinská věc," řekl Pedregal a zamyšleně potřásl hlavou. "Je to divné, když se matrice snaží dostat do cestujícího. Pro mne je to novinka. A k tomu ještě pasažér přišel o život – to je zlé. To je opravdu zlé."

"Ale stává se, že pasažér přijde o život," řekl Raebuck.

"Na mé lodi se to už dlouho nestalo," nedal se odbýt Pedregal.

"My jsme jich tenkrát na Emperor of Callisto ztratili spoustu," řekl Fresco. "Znáte tu historii? Bylo to asi před třiceti lety. Letěli jsme na trase Van Buren – Hvězdokupa San Pedro. Chytili jsme impuls od supernovy a palubní mozek na chvíli vysadil. Napumpoval do potrubí se živinami porci hliníkových solí a zabil jich patnáct nebo šestnáct. Viděl jsem těla, když jsme je dávali do konvertoru. Nic se z nich nedalo použít."

"Jo," řekl Raebuck. "O tom jsem taky slyšel. A pak to byl o pár let později případ Královny Aštarte. Kapitánem na ní byla Celičevová, taková malá Ruska se zelenými očima. Pocházela z jednoho ze světů Trojky. Dělalí obvyklou kontrolu, spletli dvě číslíčka a do sekce pronikl falešný ukončovací signál. Myslím, že tam bylo šest mrtvých, otrava vzduchem při předčasném oživení."

Celičevovou to hrozně vzalo. Opravdu hrozně. Kapitán si to vždycky moc bere."

"A tenkrát na Hecubě," řekl Pedregal. "Nebyla to má loď, díky Bohu. Tam zešilel kapitán. Myslel si, že je v lodi moc ticho, chtěl zase vidět nějaké cestující kolem sebe a začal je budit..."

Raebuck se překvapeně otočil. "Ty o tom víš? Myslel jsem, že to utulali."

"Nic se neutají," řekl Pedregal a mrkl. "Myslím, že kapitán se jmenoval Catania-Szu, pocházel z Méditerranéa a byl trochu na nervy jako všichni odtamtud. Já tehdy sloužil na Valparaisir. Letěli jsme z Mendaksu IX ke Scylle a Charybdě a když jsme se zastavili pro nějaký náklad v Senekově systému, celou historii mi vyprávěl účetní, který se jmenoval..."

"Ty jsi byl na Valparaisu?" zeptal se Fresco. "Nebyla to náhodou ta loď, kde řádila bludná matrice asi před deseti nebo jedenácti lety? Říkalo se, že to byl skutečný požírač duší..."

"To už jsem tam nebyl," řekl Pedregal a unaveně mávl rukou. "Ale slyšel jsem o tom. Časem se člověk dozví o všem, dokonce i když jenom dohlíží na nakládání. Tak požírač duší, říkáš, to mi připomíná, že jednou..."

Pustil se do nějaké hrůzyplné historky o kosmické stanici ve vzdáleném kvadrantu galaxie. Ale nebyl ještě ani v polovině, když ho Raebuck přerušil ještě krvavější ukázkou vlastních vzpomínek. Pak se přidal Fresco, který už nemohl ovládnout netrpělivost a vnutil se jim s příběhem o lodi napadené třemi bludnými maticemi najednou. Nepochyboval jsem, že to všechno vyprávějí pro mé poučení, aby mi ukázali, jak vážně se podobné věci ve Službě berou a jak mohou kapitáni, kterým se něco takového stane, vstoupit do hvězdného folklóru s nesmazatelnými kádrovými skvrnami. Ale jejich pokusy vyvést mě z rovnováhy, pokud tak byly skutečně myšleny, mě ponechaly chladným. Vox tiše sedící někde uvnitř mě naplnila podivnou sebejistotou, která mi dovolila ignorovat hrozivé náznaky skryté v jejich historkách. Prostě jsem jen poslouchal a hrál svou roli novice oslněného hloubkou kosmických zkušeností, kterou jejich vyprávění naznačovalo.

Nakonec jsem řekl: "Když se matrice dostane ven, jak dlouho vydrží na svobodě, tak v průměru?"

"Obvykle hodinu nebo dvě," řekl Raebuck. "Když se potulují po lodi, nechávají za sebou elektrickou stopu. My ji sledujeme a postupně za nimi odřezáváme možné ústupové cesty, až je nakonec někde zaženeme do rohu. Pak už není těžké nacpat je zpátky do lahví."

"A co kdyby vlezly do některého člena posádky?"

"Pak se dají najít ještě líp."

Statečně jsem řekl: "Vyskytl se někdy případ, kdy se bludná matrice ukryla v členovi posádky a podařilo se ji uniknout?"

"Nikdy," řekl nový hlas. Patřil Roacherovi, který právě vstupoval do jídelny. Stoupl si na druhý konec dlouhého stolu a upřeně se na mne zadíval. Jeho podivné světlé oči, drsné a tázavé, se zavrtaly do mých. "Ať je matrice chytrá, jak chce, dříve nebo později její hostitel nalezne nějaký způsob, jak přivolat pomoc."

"A co když se hostitel rozhodne nevolat o pomoc?" zeptal jsem se.

Roacher mne pečlivě studoval.

Byl jsem příliš odvážný? Prozradil jsem se?

"To by bylo porušení předpisů!" ušklíbl se. "To by byl zločin!"

11.

Požádala mne, abych ji vzal na procházku, abych jí ukázal Velké prázdno.

Byl to třetí den, kdy se ve mně skrývala. Život na palubě Meče Orionu se vrátil k normálu, nebo abych byl přesný, zaběhl se v novém režimu, v němž měla své místo i přítomnost nezjištěná a zřejmě nezjistitelná bludná matrice na palubě.

Jak Vox předpověděla, našli se někteří, kdo rychle uvěřili, že chybějící matrice musela uniknout ven do vesmíru. Vždyť bdělé palubní mozky nenašly ani stopu její přítomnosti. Ale ostatní kolem sebe stříleli podezřívavými pohledy, jako by očekávali, že uprchlík se pokusí do nich vtrhnout přes mišni konektory zajišťující přístup k jejich nervovému systému. Chovali se, jako by na lodi strašilo. Abych je uklidnil, nařídil jsem ve dne v noci provádět kontroly obvodů, které by odhalily každý bludný impuls nebo podezřelý sled signálů. Každá elektronická anomálie byla řádně prošetřena, ale žádné šetření pochopitelně nikam nevedlo. Teď, kdy Vox sídlila v mém mozku a ne v obvodech lodí, byla mimo dosah podobných metod.

Nevěděl jsem, zdali někdo tuší pravdu. Snad Roacher, ale neudělal žádný pokus mne odhalit. Dokonce se v hovoru se mnou k tématu bludných matic už nevracel. Možná, že vůbec nic nevěděl, možná, že věděl všechno a bylo mu to jedno. Možná, že si jen zatím nechával své závěry pro sebe. Neviděl jsem do něj.

Pomalou jsem si zvykal na svůj dvojitý život a na svou každodenní rozpolcenost. Vox se rychle stala částí mého já, stejně jako mé paže a nohy. Když byla zticha, – často jsem od ní neslyšel ani slůvko celé hodiny – nevěnoval jsem jí víc pozornosti než ruce nebo noze. Ale přesto jsem nějak cítil, že je tam uvnitř. Hranice mezi její a mou myslí se postupně stíraly. Naučila se mne ovládat. Občas se mi zdálo, že spolu žijeme v jednom těle odjakživa, spíše než že já jsem původní nájemník a ona pouze host. Začal jsem cítit svou mysl jako něco, co se od její příliš nelišilo, jako pouhou pavučinu elektrických sil, která je v současné chvíli uložena v měkkých vlhkých polokoulích mozku kapitána lodí. Zdálo se, že každý z nás se může procházet v té vlhké nervové tkáni jak se mu zlíbí, objevovat se a mizet nenápadným strašidelným způsobem typickým pro matrice.

Jindy to ovšem bylo jiné. Nemyslel jsem na její přítomnost a staral se o svou práci, jako by se pro mne nic nezměnilo. A pak mne náhle překvapilo, když se Vox ohlásila nějakou poznámkou nebo otázkou. Musel jsem se naučit hlídat své reakce, aby se neprojevovaly navenek, pokud se to stalo, když jsem byl v přítomnosti členů posádky. I když nikdo kolem nás nemohl slyšet, co mi říkala a co jsem jí odpovídal, věděl jsem, že by byl naší maškarádě rychle konec, kdyby mne někdo zastihl v konverzaci s neviditelným společníkem.

Jak hluboko pronikla do mého mozku, jsem pochopil, když mne požádala, abychom šli na vycházku.

"Jak ses o tom dozvěděla?" zeptal jsem se překvapeně, protože vycházky mezi hvězdy jsou soukromým potěšením kosmických cest. Sám jsem o nich nevěděl, dokud jsem nevstoupil do Služby.

Vox mé překvapení pobavilo. Poznamenala, že podrobnosti hvězdných vycházek jsou všeobecně známé. Ale v jejím hlase jsem postřehl falešný tón. Mohli zeměplazové opravdu vědět tolik o našich zábavách? Nebo vytáhla své vědomosti z nejhlubších vrstev mého vědomí?

Raději jsem se neptal. Nechtělo se mi brát ji s sebou do Velkého prázdna, chtěl jsem si je nechat jen pro sebe. Nebyla jedním z nás. Patřila na nějakou planetu, neprošla výcvikem ve Službě.

Řekl jsem jí to.

"Stejně mne vezmi s sebou," řekla. "Je to jediná šance, kterou kdy budu mít."

"Ale výcvik..."

"Nepotřebuju ho. Když ho máš ty, já ho mít nemusím."

"A co když to nebude stačit?"

"Bude," řekla. "Vím, že bude, Adame. Nemusíš se bát. Máš výcvik, že? A já jsem přece ty."

12.

Společně jsme projeli od Oka dolů na strojní palubu, kde dřímá duše lodi a sní své pulsující sny o vzdálených galaxiích, zatímco nás žene stále kupředu nekonečnou nocí.

Míjeli jsme pásma naprosté temnoty i vodopády světla, místa, kde vířily spirály stříbřité záře, které vybuchovaly ve vzduchu jako polární záře, i chodby tak šíleně spletené, že probouzely zapomenuté vrozené pocity hrůzy z tmy a neznáma v každém, kdo jimi bloudil. Hvězdná loď je místo plné tajemství. Vox se schoulila a ztuhla hrůzou v té části společného mozku, která patřila jí. Jak jsme sestupovali dolů do lodi, cítil jsem záchvěvy její hrůzy.

"Opravdu to chceš zkusit?" zeptal jsem se.

"Ano!" vykřikla vášnivě. "Nezastavuj!"

"Je možné, že tě při tom odhalí," řekl jsem jí.

"Je možné, že ne," řekla.

Pokračovali jsme v sestupu. Teď jsme právě byli v království tří hnacích buněk, kyborgů Gabriela, Banqua a Fleece. Byli to tři členové posádky, které nikdy neuvidíme u stolu v jídelně, protože sídlili zde ve stěnách strojovny. Byli stále zapojeni, stále napájeli svou energii nenasytný chřtán lodi. Už jsem vám řekl, že ve Službě máme přísloví, že když vstoupíš do Služby, vzdáváš se těla a získáváš duši. Pro většinu z nás jsou to jen slova – když se navždy loučíme s planetami a začínáme žít svůj nový život v lodi, nevzdáváme se přímo svého těla, ale jen jeho základních potřeb, těch upocených slabostí tak drahých domorodcům. Ale někteří z nás se obětují doslova. Maso je pro ně zbytečnou přítěží. Zbavují se ho úplně, protože vědí, že mohou život na lodi prožívat stejně plně i bez něho. Svolili k přeměně na části hvězdného pohonu. Právě oni dodávají energii, z níž pramení síla, která nás žene nebem. Jejich práce nikdy nekončí, odměnou je jim určitý druh nesmrtelnosti. Není to volba podle mé chuti, myslím, že byste si ji nevybrali ani vy, ale oni jsou šťastní. O tom nemůže být pochyb.

"Už zase na procházku, kapitáne?" zeptal se Banquo. Byl jsem tady totiž hned druhý den cesty. Neztrácel jsem ani chvíli, abych si dopřál této velké výhody Služby.

"Je v tom něco špatného?"

"Ne, nic," řekl Banquo. "Jen je to neobvyklé, nic víc."

"V pořádku," řekl jsem. "To mě nemusí zajímat."

Banquo je lesklé kovové vejce dvakrát tak velké jako lidská hlava, propojené kabelem do zástrčky ve zdi. Uvnitř vejce je matrice toho, kdo si kdysi na světě jménem Sunrise, kde neznají noc, říkal Banquo. Zlatá svítání a zářivé dny pro něj zřejmě nebyly dost dobré. To, co si Banquo skutečně přál, bylo stát se zářivým kovovým vejcem visícím na zdi strojní paluby Meče Orionu.

Hvězdnou vycházku mi mohl připravit kterýkoli ze tří kyborgů. Ale Banquo už mi jednou posloužil a zdálo se mi vhodné obrátit se znovu na něj. Byl z těch tří nejsrdečnějších. Připadal mi přístupný a přátelsky naladěný. Při mé první návštěvě se mi Gabriel zdál být příliš suchý, vzdálený a nepochopitelný. Je to jeden z prvních modelů, který prožil na palubě lodi jako kyborg tři lidské životy a už v něm moc lidského nezůstalo. Fleece byla mnohem mladší, zbrklá a náladová. Nevěřil jsem jí. Ve své podivné preciznosti by mohla vycítit skrytou přítomnost někoho jiného, kdo se se mnou vydává na cestu.

Uvědomte si, že při hvězdných vycházkách ve skutečnosti neopouštíme loď, i když se nám to zdá. Pokud bychom vystoupili ven dokonce jen na okamžik, byli bychom smeteni a navždy ztraceni v nebeské propasti. Vystoupit z hvězdné lodi není jako vylézt ven z planetoletu, který se pohybuje obyčejným prostorem. Ale i kdyby to bylo možné, nemá žádný smysl loď opouštět. Venku není nic k vidění. Nebeská loď se pohybuje jen prázdnotou tmou.

Ale i když tam není nic k vidění, neznamená to, že tam nic není. Venku čeká celý vesmír. Kdybychom ho mohli vidět, zatímco cestujeme tím zvláštním prostorem, kterému se říká nebe, zjistili bychom, že je zploštělý a zakřivený. Zmocnila by se nás iluze, že vidíme všechno najednou, všechny vzdálené galaxie až k počátku času. To je Velké prázdno, harmonie kontinua. Naše obrazovky nám ukazují jen simulaci, protože se občas potřebujeme ujistit, že tam vesmír ještě je.

Hvězdná loď letí podél mohutných siločar, které křížují tuto obrovskou propast jako poledníky mapu starých námořníků. Když jdeme na hvězdnou procházku, pohybujeme se podél těchto siločar a jsme jimi pevně připoutáni k lodi, která nás nese kupředu nebem. Zdá se nám, že jsme vystoupili do vesmíru, můžeme shlédnout dolů na loď, na hvězdy a na všechny světy nebes. Na chvíli se staneme malou hvězdnou lodí, která letí bok po boku své velké matky. Je to kouzlo nebo spíš iluze. Dojmy se tak těsně blíží našemu vnímání skutečnosti, že nelze zjistit žádný rozdíl. Takže ve skutečnosti je to totéž.

"Připravena?" zeptal jsem se Vox.

"Naprosto."

Přesto jsem zaváhal.

"Jsi si jista?"

"Jen pokračuj," řekla netrpělivě. "Dělej!"

Sám jsem sáhl po konektoru a zapojil ho. Banquo začal přizpůsobovat impedance. Pokud objeví černého pasažera, bude to právě teď. Ale kyborg nenaznačil, že něco není v pořádku. Zeptal se, zda jsem připraven, a já mu dal znamení,

aby pokračoval. Následoval krátký pocit tepla vzadu na krku, když moje matrice, a současně s ní i Vox, vyrazily ven a přes Banqua se hnaly dolů, aby se spojily s duší lodi.

Byli jsme zachyceni, přitaženi a pohlceni nekonečnou silou, která je podstatou lodi. Když se nás zmocnily cívky strojů, roztočily nás kolem dokola, odrážely od vektoru k vektoru, nelitostně natahovaly a napínaly. A najednou bylo všude kolem nás světlo tak jasné, že zaznělo v nebi jako úder zvonu. Byli jsme venku. Naše hvězdná procházka začala.

"Ach," řekla Vox. Jen tichý výkřik, tlumený vzdechem nadšení.

Zářivý plášť lodi ležel na tmavé podušce nebe jako bílý stín. Daleko dopředu z něj šlehal kužel chladného ohnivého světla a hrozivě se vzpínal ke klenbě nebes. Vzadu za námi sahal do nedohledna. Štíhlý obrys lodi byl uvnitř jasně vidět. Jehla i její Oko, všech deset kilometrů lodi jsme si mohli změřit jediným pohledem.

A pak tu byly hvězdy. A kromě nich i nebeské světy.

Hvězdný pohon zhušťuje dimenze, přibližuje jeden rozměr druhému. Tak mizí pojem vzdálenosti a lidé mohou cestovat po galaxii. V tom, jak se nebe jeví našim očím, není žádná logika, žádný řád. Ať se podíváme kamkoliv, vidíme vesmír zhroutený do sebe a odhalující nekonečné řady nekonečných částí, z nichž se skládá. Každá část hvězdného pole obsahuje všechny hvězdy. Nelze vytyčit hranici mezi minulostí a budoucností. To, na co se díváme, je naprosto mimo možnosti našeho chápání, a tak to má být. Díváme-li se totiž Okem lodi na nebe, vidíme vesmír očima Boha. A my nejsme bohové.

"Co vlastně vidíme?" zabručela Vox.

Pokusil jsem se jí to říct. Vysvětloval jsem jí, jak definovat její relativní polohu, co znamená nahoru, dolů, dopředu, dozadu, jak běží čas od začátku ke konci. Připomněl jsem dohodnutý souřadnicový systém, podle něhož se orientujeme v tomto od základu nepochopitelném prostoru. Našel jsem jí známé hvězdy a světy a ukázal jí je.

Nerozuměla ničemu. Byla úplně ztracena.

Řekl jsem jí, že to není žádná hanba. Řekl jsem jí, že jsem byl stejně vyděšený, když jsem podstupoval výcvik na simulátoru. Že to prodělal každý, a dokonce i kdyby strávil tisíce let na palubě hvězdných lodí brázdících hladinu nebes, může jen velmi přibližně popsat a pochopit, co nám hvězdné vycházky ukazují. Skutečné pochopení není v silách ani těch nejlepších z nás.

Cítil jsem, jak zápasí, aby se vyrovnala s dopadem všeho toho, co se točilo a plulo kolem nás. Její mysl byla pružná, i když zatím jen napůl zformovaná, a já tušil, že si vytváří svůj vlastní systém vysvětlení, předpokladů a přirovnání. Už jsem jí nemusel pomáhat. Nejlepší bylo, aby se s tím vyrovnala sama. V každém případě jsem jí víc pomoci nemohl.

Na této své druhé hvězdné vycházce jsem měl co dělat sám se sebou, pořád ještě jsem měl oči navrch hlavy.

Znovu jsem se podíval na míriády světů, obíhající po svých drahách. Viděl jsem je zřetelně jako malé jasné kuličky rotující v propastné noci Velkého prázdna. Červené, modré, zelené světy se na mne dívaly, některé ke mně obracely svou tvář, jiné se ukazovaly jen jako štíhlé srpký. Jak se držely svých vyznačených drah! Jak visely na svých hvězdách!

Vzpomněl jsem si na chvíli, kdy jsem před několika virtuálními dny k nim pocítil stejný soucit a lítost. Uvědomil jsem si, že jsou zaklety navždy, aby sledovaly stejnou cestu kolem stejné hvězdy, setrvaly v beznadějně podřízenosti a nesmyslně znovu oprašovaly svou věčnou dráhu. V jejich očích jsme možná tuláci bez domova, ale mně připadaly jako nejobožejší z otroků. Tehdy jsem málem plakal pro nebeské světy, ale teď jsem ke svému překvapení necítil soucit, ale spíš lásku. Nebyl důvod truchlit nad nimi. Byly tím, čím byly a v jejich pevných drahách a poslušném pohybu po nich byl spravedlivý řád. Byly spokojeny se svým údělem. Kdyby se jen na okamžik vymanily ze svého poddanství, ve vesmíru by vznikl chaos. Oběžnice jsou základem, na kterém stojí celý vesmír. Vědí to a jsou na to pyšné. Plní věrně své úkoly a my je musíme ctít za pečlivé plnění povinností. A s úctou přichází i láska.

To ve mně nejspíš mluví Vox, řekl jsem si.

Nikdy jsem nepřemýšlel o takových věcech. Milovat planety s jejich oběžnými drahami? Co to je za nesmysl? Ale snad to nebyla podivnější myšlenka než můj soucit s nimi jen proto, že nebyly hvězdnými koráby. Jenže ten pocit se zrodil v hloubi mé vlastní duše a zdálo se mi, že má logiku. A teď ustoupil naprosto opačnému názoru.

Miloval jsem světy, které kroužily přede mnou v majestátní nebeské noci a přesto se nehýbaly.

Miloval jsem i toho podivného uprchlíka ukrývajícího se ve mně, děvče, které shlíželo na tyto světy a milovalo je pro jejich nehybnost.

Najednou jsem ucítil, jak se mne zmocnila a netrpělivě mne táhne kupředu, dál do hloubi nebes. Už leccos pochopila, věděla, jak se to dělá. A byla mnohem odvážnější, než bych si troufl já. Společně jsme se procházeli mezi hvězdami.

Nebyla to jen chuze, ale i úprk a let, cestovali jsme mezi nimi jako bohové. Jejich horký dech zpíval jen pro nás. Bušila do nás jejich pulsující záře. Jejich majestátné pohyby v nás zněly jako strhující hudba. Šli jsme dál a dál, ruku v ruce. Vox mne vedla a já se nechal táhnout hlouběji a hlouběji do zářivé propasti vesmíru. Když jsme se nakonec zastavili, loď nebyla nikde v dohledu, pluli jsme jen sami dva obklopeni závojem sluncí.

V té chvíli se mé duše zmocnilo nadšení. Cítil jsem, že mám věčnost na dosah. Ne, to není přesné. Zní to, jako bych propadl iluzi jakési nadřazenosti, ale o to vůbec nešlo. Spíše jsem cítil, že jsem se octl na dosah věčnosti, v milujícím objetí celistvého a dokonalého vesmíru, v němž všechno má a bude mít své místo.

Proto chodíme na hvězdné vycházky. Kvůli pocitu sounáležitosti, kvůli vědomí, že jsme součástí božské dokonalosti vesmíru.

Když přijde ta chvíle, nelze říct předem, jaký bude mít důsledek. Obvykle se člověk změní. Když jsem se vrátil ze své první hvězdné procházky, neuvědomoval jsem si žádnou změnu, ale za necelé tři dny jsem náhle poskytl útočiště bludnému duchovi. Porušil jsem tak nejen nařízení, ale jednal jsem i proti svým vlastním zásadám. Vždy jsem byl člověkem, který si potrpěl na soukromí. Dokonce i když jsem vzal k sobě Vox, byl jsem rád, že její a má mysl zůstaly oddělenými osobnostmi uvnitř našeho společného mozku.

Ale teď jsem najednou dělal, co jsem mohl, abych zrušil všechny hranice, které mezi námi zůstaly. Zatím jsem jí neřekl nic o svém životě, než jsem odešel na nebe. Jejím otázkám jsem se plaše vyhýbal, odrážel jsem je polopravdami nebo otevřeným odmítnutím. Tak jsem se choval ke každému, byl jsem zvyklý hájit si své soukromí. K Vox jsem byl snad ještě odmítavější než k jiným, protože ke mně pronikla tak blízko. Jako bych se bál, že prozrazením nějakých informací o svém nitru jí otevřu cestu, aby mne mohla ovládnout úplně a pohltnout mne svou nezkrotnou živočišnou duší.

Teď jsem jí nabídl celou svou minulost, rád a hned. Obrátili jsme se nazpět a vraceli se z toho apokalyptického místa uprostřed všehomíra. A zatímco jsme se vznášeli v náručí Velkého prázdna a pomalu pluli mezi tmou a světlem, které vytvářela loď, řekl jsem jí o sobě všechno, co jsem zamlčoval.

Myslím, že to byly samé drobnosti, i když pro mne byly nabity skrytým významem. Řekl jsem jí jméno své domovské planety. Ukázal jsem jí, odkud pocházím, moře s olovenou hladinou a oblohu barvy kouře. Jazyky řídké šedé kosodřeviny za naším domem, kde jsem běhával celé hodiny. Byl jsem vysoký štíhlý chlapec, který neúnavně dupal po skřipajícím písku, jako by měl v patách demony.

Ukázal jsem jí vše. Střízlivé dětství, mládí plné problémů, i opatrného, přestrašeného mladíka, kterým jsem se stal. Přátele, kteří pro mne navždy zůstali cizími, jejichž hlasy se utopily v dutých nesrozumitelných ozvěnách, i milenky, jejichž láska pro mne postrádala hlubší smysl. Řekl jsem jí i o svém pocitu, že jsem jediná živá bytost na světě, že každý kolem je umělý a má uvnitř spoustu drátů a ozubených koleček. Že celý svět je jen plochý bezbarvý sen, v němž jsem na chvíli uvízl, ale z něhož se jednou probudím do skutečného světa, světla, barev a bohatých pocitů. Že možná vůbec nejsem člověk, ale byl jsem zanechán v galaxii lidí úplně jinými tvory, kteří se pro mne jednoho dne vrátí. Vyprávěl jsem jí to s lehkým srdcem a ona mou zповěď přijímala stejně. Věděla, o co jde. Nebyly to příznaky šílenství, ale beznadějně prázdné fantazie osamělého dítěte, které hledalo smysl nepochopitelného vesmíru, který v něm budil pocit cizoty a strachu.

"Ale nakonec jsi unikl," řekla. "Našel jsi místo, kam patříš!"

"Ano," přikývl jsem. "Máš pravdu."

A vyprávěl jsem jí o dni, kdy jsem náhle na obloze uviděl světlo. Mou první myšlenkou bylo, že se pro mne vrátili mí skuteční rodiče. Druhou, že kolem letí kometa. Světlo patřilo hvězdné lodi, která přiletěla do naší planetární soustavy. A když jsem se díval vzhůru do temnot a snažil se uvidět jiskřičky pendlů, které k ní stoupaly s nákladem a cestujícími směřujícími z našeho světa k nějakému neznámému místu na druhém konci galaxie, uvědomil jsem si toho dne, že mým skutečným domovem je hvězdná loď. Pochopil jsem, že Služba je mým osudem.

A tak se stalo, řekl jsem, že jsem opustil svůj svět, své jméno, a svůj život, abych se stal jedním z těch, kdo plují mezi hvězdami. Řekl jsem jí, že to je má první cesta a vysvětlil jí podivný zvyk Služby, zkoušet všechny nové důstojníky tím, že se jim hned svěří velení. Zeptala se mne, zdali jsem tu našel štěstí. Rychle jsem řekl, že ano, ale po chvíli jsem se opravil. Ne, ještě ne, ale zdá se mi, že ho tu najdu.

Chvilí byla zticha. Dívali jsme se na rotující světy a hvězdy, které se jako zářivé barevné hroty hnaly ke svým vzdáleným cílům. Shlíželi jsme na ohnivé bílé světlo, které vytékalo z lodi jako krev nějakého neznámého božstva.

Napadlo mne, co všechno riskuji, když ji v sobě schovávám. Odehnal jsem tu myšlenku. Teď nebyla pravá chvíle ani místo pro pochybnosti, strach nebo nejistotu.

Pak mi řekla: "Jsem ráda, žeš mi to všechno pověděl, Adame."

"Ano, já taky."

"Od začátku jsem cítila, jaký jsi člověk. Ale musela jsem tě to slyšet vyslovit vlastními slovy, vlastními myšlenkami. Je to přesně, jak jsem řekla. Ty a já jsme z jednoho těsta. Jsme jako hranaté kuličky ve světě kulatých zástrček. Tys utekl do Služby a já do nového života v těle někoho jiného."

Uvědomil jsem si, že Vox nemluví o mém těle, ale o tom novém, které na ni čekalo na Slepé uličce.

A pak mi také došlo, že jednou z věcí, o které se se mnou nikdy nepodělila, bylo vysvětlení, čím bylo její staré tělo tak špatné, že ho musela opustit. Kdybych ji znal lépe, mýsl jsem si, mohl bych ji i víc milovat. Teprve se všemi nedostatky je to skutečná láska. Ale ona se styděla, uhýbala a já na ni nikdy nenaléhal. Teď, venku pod chladnou září nebes jsme se jistě přiblížili plnému splynutí duší, úplné důvěře.

Řekl jsem: "Ukaž se mi, Vox."

"Já? Jak se můžu ..."

"Ukaž mi svůj obraz. Takhle jsi pro mne příliš abstraktní. Vox. Hlas. Jenom hlas. Mluvíš ke mně, žiješ uvnitř mne a já při tom nemám ani ponětí, jak vypadáš."

"Přesně tak to chci."

"Neukážeš mi, jak vypadáš?"

"Nevypadám nijak. Jsem matrice. Jsem jenom elektrína."

"To chápu. Myslím, jak jsi vypadala předtím. Tvé staré já, které jsi nechala na Kansasu IV."

Neodpověděla.

Mýsl jsem, že váhá, že se nemůže rozhodnout. Ale čas plynul a ona se stále neozývala. Slyšel jsem jen ticho, jen úplné ticho, které mezi nás padlo jako ocelová opona.

"Vox?"

Nic.

Kde se schovávala? Co jsem jí udělal?

"Co se děje? Zlobíš se kvůli tomu, co jsem se tě zeptal?"

Žádná odpověď.

"To nevadí, Vox. Zapomeň na to. Vůbec to není důležité. Nemusíš mi ukázat nic, co skutečně nechceš."

Nic. Ticho.

"Vox? Vox?"

Světy a hvězdy přede mnou vířily v tupém zmatku. Světlo lodi hřmělo nahoru a dolů celým spektrem. Zmocnila se mne panika, hledal jsem ji, ale nemohl jsem v sobě najít ani stopu její přítomnosti. Nic. Vůbec nic.

"Jste v pořádku?" ozval se jiný hlas. Byl to Banquo z paluby lodi. "Zachytil jsem nějaké dost divné signály. Raději byste se měl vrátit. Stejně jste byl venku dost dlouho."

Vox byla pryč. Překročil jsem nějakou nedotknutelnou hranici a zahlal jsem ji.

Tupě jsem dal Banquovi příslušný povel a on mne vtáhl zpět dovnitř.

13.

Šel jsem vzhůru, palubu po palubě, tmou a tajemnými prostory lodi, směrem k Oku. Byl jsem sám. Zmítala mnou bouře ticha, jako obrovská vlna tříštící se na nekonečném pobřeží. Vox mi strašně scházela. Nikdy ještě jsem nepocítil tak úplnou samotu jako teď. Ani jsem si neuvědomil, jak jsem si zvykl na její přítomnost a jaký dopad by mohlo mít, kdyby mne opustila. Za těch pár dní, kdy jsem jí poskytoval ochranu, se mi začalo zdát, že dvě duše v jednom mozku je pro člověka něco normálního. Teď jsem měl pocit, že být v lebce sám, je ostuda.

Když jsem se blížil k místu, kde se paluba posádky zužuje do křivky Oka, ze stínů náhle vystoupila štíhlá postava.

"Kapitáne!"

Měl jsem hlavu plnou své ztráty, takže mne zastihl nepřipraveného. Uskočil jsem a strašně se lekl.

"Pro Boha, člověče!"

"To jsem jenom já, Bulgar. Nelekejte se, kapitáne. Jenom Bulgar."

"Nech mne být," řekl jsem a odměřeně jsem mu pokynul, aby mi ustoupil z cesty.

"Ne, počkejte, kapitáne. Počkejte, prosím."

Chytil mne za ruku a zadržel mne. Zastavil jsem se a obrátil se k němu, celý jsem se třásl hněvem. Bulgar byl Roacherův partner, jemný, tichý muž s olivovou pleť, širokými ústy a velkýma smutnými očima. On a Roacher brázdili oblohu společně mnohem dřív, než jsem se narodil. Doplnovali jeden druhého. Zatímco Roacher byl malý a suchý, vysušený jako ovoce, které někdo nechal na slunci sto let, jeho partner Bulgar byl malý a jemný a ve srovnání s ním vypadal masitější a plný života. Společně tvořili neporazitelný celek. Dovedl jsem si je snadno představit, jak leží společně ve své kóji navzájem propojeni, jedna bytost ve dvou tělech, spojení ještě těsnější než Vox a já.

Jen s obtížemi jsem chytil rovnováhu. Upjatě jsem řekl: "Co se děje, Bulgare?"

"Mohli bychom si spolu na minutku promluvit, kapitáne?"

"Už mluvíme. Co ode mne chceš?"

"Jedná se o tu bludnou matrici, pane."

Má reakce byla zřejmě silnější, než čekal. Překvapeně vykulil oči a ustoupil o krok nebo dva.

Olízl si rty a řekl: "Přemýšleli jsme, kapitáne, jak pokračuje pátrání, jestli už máte nějakou představu, kde by mohla být ta matrice..."

"Kdo jsme my, Bulgare?" řekl jsem studeně.

"Muži. Roacher. Já. Ale i někteří z ostatních. Hlavně Roacher, pane."

"Aha. Takže Roacher chce vědět, kde je matrice."

Muž přistoupil blíž. Díval se mi přímo do očí, jako by hledal Vox za maskou mé s obtížemi udržované bezvýrazné tváře.

Věděl něco? Věděli to ostatní? Chtělo se mi vykřiknout, ona už tu není, je pryč, opustila mne, utekla do vesmíru. Ale zdálo se, že Roachera a jeho kolegy trápí něco jiného než možnost, že by se Vox schovávala ve mně.

Bulgar mluvil měkkým podezřívavým neklidným hlasem. "Roacher má velké starosti, kapitáne. On už byl na lodích, kde se vyskytly bludné matrice. Ví, co všechno mohou způsobit. Dělá si opravdu starosti, kapitáne. Chtěl jsem vám to říct. Ještě nikdy jsem ho neviděl tak ustaraného."

"Co si myslí, že by mu matrice udělala?"

"Bojí se, že by ho ovládla," řekl Bulgar.

"Ovládla?"

"Že by se dostala do jeho mozku přes konektor. Že by mu prožrala mozek. Takové případy se staly, kapitáne."

"Ale proč by se to mělo stát zrovna Roacherovi? Na lodi je přece lidí víc. Proč ne tobě? Proč ne Pedregalovi? A co Rio de Rio? Nebo ještě jednou někdo z cestujících?" Zhluboka jsem se nadechl. "Nebo proč se to nemůže stát mně, když už o tom mluvíme?"

"Chci jenom vědět, pane, jaká je teď situace. Zdali jsme zjistili, kde matrice je. Zdali ji můžete chytil."

V Bulgarově pohledu bylo něco podivného. Napadlo mne, že jsem opět podrobován zkoušce. Popis Roacherova strachu z infiltrace a ovládnutí bludnou matricí může být ve skutečnosti jen nepřímá cesta, jak zjistit, zdali už se to nestalo mně.

"Řekni mu, že je pryč," řekl jsem.

"Pryč, pane?"

"Pryč. Zmizela. Už není na lodi. Řekni mu to takhle, Bulgare. Může klidně zapomenout na možnost, že by vyhledala jeho vzácný konektor."

"Ona?"

"Ano, je to přece ženská matrice. Ale to teď není důležité. Je pryč. Můžeš mu to říct. Utekla. Odletěla do nebe. Konec poplachu." Zamračil jsem se na něj. Chtěl jsem se ho rychle zbavit, abych zůstal sám se svým novým hořem. "Neměl by ses vrátit zpět na své místo, Bulgare?"

Uvěřil mi? Nebo si myslel, že jsem narychlo splácal nějakou průhlednou lež, abych zakryl svou spoluvinu na nezjistitelnosti matrice? Nemohl jsem si být jist. Bulgar se mi lehce uklonil a začal couvat.

"Ano, pane," řekl. "Díky, pane. Vyřídím mu to, pane."

Ustoupil mezi stíny a já pokračoval vzhůru.

Cestou jsem minul Katkata a o chvíli později Raebucka. Beze slova se po mně ohlédl. V Katkatově pohledu byla téměř láskyplná výčitka, ale Raebuckův ledový nenávidný výraz mne téměř zamrazil. Každý svým způsobem říkal vinen, vinen, vinen. Ale čím?

Dřív jsem si představoval, že každý, koho jsem potkal na palubě, poznal na první pohled, že ukrývám uprchlíka a jen čekal, abych se prozradil nějakou hloupou maličkostí. Teď bylo všechno naopak. Dívali se na mne a já si říkal, že si nejspíš říkají, je úplně sám, nemá už nikoho, a já se choulil a styděl za svou samotu. Věděl jsem, že jsem na samé hranici šilenství. Byl jsem unavený a přepracovaný. Možná byla chyba, že jsem šel na vycházku podruhé tak brzy. Potřeboval jsem odpočinek. Toužil jsem po klidném koutku.

Začal jsem si přát, aby na palubě Meče Orionu byl někdo, s kým bych se mohl poradit. Ale s kým? S Roacherem? S Jasonem 612? Byl jsem tu úplně izolován. Jediný, s kým jsem mohl na lodi otevřeně mluvit, byla Vox. A ta byla pryč. V bezpečí své kabiny jsem se napojil na lékařský automat a dopřál si desetiminutové sezení. Pomohlo to. Obavy a složité nejistoty, které mi zamotaly hlavu, se pozvolna začaly vytrácet.

Zapnul jsem lodní deník a probral přehled svých povinností kapitána na zbytek dne. Blížili jsme se k bodu obratu, jednomu ze silových uzlů rozmístěných stejnoměrně v nebi, který musí hvězdná loď v letu zachytit a využít k získání rychlosti pro průlet dalším sektorem vesmíru. Zachycení bodu obratu se provádí automaticky, ale teoreticky padá odpovědnost za úspěšné provedení manévru na kapitána. Rozkazy musím vydat já a dohlížet na celý proces od začátku až do konce.

Ale na to byl ještě čas.

Zavolał jsem palubní mozek Henry Henry 49, který měl právě službu, a zeptal jsem se ho na novinky kolem hledání matrice.

"Beze změny, pane," odpověděl mozek okamžitě.

"Co to znamená?"

"Sledování pokračuje podle rozkazu, pane. Ale zatím jsme nezjistili polohu chybějící matrice."

"Žádné stopy? Ani náznak?"

"Vůbec žádné údaje, pane. Ve skutečnosti neexistuje způsob, jak odlišit nepatrný elektromagnetický impuls bludné matrice od šumového pozadí elektronického systému lodí."

Věřil jsem mu. Jason 612 mi řekl totéž téměř stejnými slovy.

Řekl jsem: "Mám důvod domnívat se, že matrice už není na palubě lodi, Henry Henry 49."

"Opravdu, pane?" zeptal se Henry Henry 49 svým obvyklým neupřímným a posměšným hlasem.

"Ano. Po pečlivém zvážení situace jsem došel k závěru, že matrice opustila loď v průběhu dnešního dne a už o ní neuslyšíme."

"Mám to zaznamenat jako oficiální stanovisko, pane?"

"Zaznamenej to," řekl jsem.

"Hotovo, pane."

"Takže můžeš, Henry Henry 49, zrušit okamžitě pátrání a uzavřít případ. Zaznamenáme úbytek jedné matrice a účetní Služby se tím mohou zabývat později."

"Správně, pane."

"Konec spojení," nařídil jsem.

Henry Henry 49 zmizel. Seděl jsem uprostřed nádhery své kabiny, v duchu se vracel ke své hvězdné vycházce a snažil se znovu prožít ten pocit harmonie, lásky a jednoty se všemi světy nebes, který mne uchvátil, když jsme spolu s Vox pluli Velkým prázdňem. Znovu jsem cítil bolest ztráty, která mne postihla. Za chvíli budu muset vstát, jít do řídicího centra a dohlížet na celý manévr zachycení bodu obratu. Ale teď jsem mohl zůstat sedět, tiše, bez pohybu, a ponořit se hluboko do své samoty.

"Já jsem tady," řekl nečekaně tichý hlas.

Bylo to jako rána přímo na srdce. Chvíli trvalo, než jsem mohl promluvit.

"Vox?" vydechl jsem konečně. "Kde jsi, Vox?"

"Tady."

"Kde?" zeptal jsem se.

"Uvnitř. Nikdy jsem neodešla."

"Tak ty jsi nikdy..."

"Zaskočil jsi mne. Musela jsem se na chvíli schovat."

"Věděla jsi, že tě hledám?"

"Ano."

Zrudly mi tváře. Hněv ve mně vybuchl a projel všemi žilami jako ohnivý přívál. Cítil jsem, že hořím.

"Tak ty jsi věděla, co jsem cítil, když jsi... když jsem myslel, že už tu nejsi."

"Ano," řekla po chvíli ještě o něco tišeji.

Zaťal jsem zuby a počítal do deseti. Řekl jsem si v duchu, že mi nic nedlužila, snad jen trochu vděčnosti za útočiště. Bolest, kterou mi způsobila, byla vlastně jen má soukromá záležitost. Také jsem si uvědomil, že je jen dítětem, neklidným, výbušným a nezkrotným.

Po chvíli jsem řekl: "Chybělas mi. Scházelas mi víc, než bych byl ochoten přiznat."

"To je mi líto," odpověděla kajícně, ale nepřeháněla to. "Musela jsem se na chvíli ztratit. Vyvedl jsi mne z míry, Adame."

"Protože jsem tě požádal, abys mi ukázala, jak vypadáš?"

"Ano."

"Nechápu, proč tě to tak rozrušilo."

"Nemusíš," řekla Vox. "Už mi to nevadí. Můžeš se na mne podívat, jestli ještě chceš. Chceš? Tak. Tohle jsem já. Tohle jsem bývala já. Pokud se ti to nelíbí, nezlob se. Oukej? Ano, Adame? Tak se podívej. Tohle jsem já."

14.

Ucítil jsem, jak se ve mně něco převrací, bolestné trhnutí jako by někdo odtáhl těžkou oponu. A pak na obrazovce mě představivosti rozkvetla nádherná zářivá šarlatová obloha Kansasu IV.

Vox nestačilo jen ukazovat, vzala mne s sebou. Ucítil jsem na tváři měkký vlhký dotek větru a vdechl jsem sladký slabě čpavý vzduch. Uslyšel jsem posměšné šustění lesklých kožnatých listů, které visely z jasně žlutých stromů. Byl jsem bos a pod nohama jsem cítil teplou a měkkou černou zem.

Byl jsem Leelaine, která si ráda říkala Vox. Bylo mi sedmnáct a cloumaly mnou síly a city silné jako hurikány.

Byl jsem jí. Zevnitř, ale viděl jsem ji i zvenčí.

Měl jsem dlouhé husté tmavé vlasy, které mi splývaly na ramena vodopádem nepěstěných kučer. Měl jsem široké boky a plné a těžké prsy. Cítil jsem, jak mne táhnou k zemi a jak bolí. Bylo to, jako by byly k prasknutí plné mléka, i když tomu tak jistě nebylo. Ve tváři jsem měl napjatý, zamračený, číhavý výraz, který prozařovala nevlídná inteligence. Nebyla to přitažlivá tvář. Vox rozhodně nebyla přitažlivá dívka.

Z jejího předchozího odporu, kdy se mi nechtěla ukázat, jsem čekal, že bude ošklivá nebo nějak deformovaná. Že se bude vléci jako nevzhledná těžká hrouda masa, kterou nenáviděla. Mluvila o svém životě na Kansasu IV jako o ubíjícím, smutném a tak zoufalém, že nemělo smysl tam zůstat. Proto se vzdala těla a změnila v čistou elektřinu, protože jí slíbili, že dostane nové tělo – jakékoliv tělo – až doletí na Slepou uličku. Nenáviděla jsem své tělo, řekla mi. Nemohla jsem se dočkat, až se ho zbavím. Nedopřála mi ani letný pohled. Místo toho se obklopila na celé hodiny mlčením tak naprostým, až jsem si myslel, že utekla.

Nechápal jsem to. Leelaine, kterou jsem viděl, kterou jsem byl, byla pěkná venkovská holka. Nebyla krásná, ne. Na to byla příliš silná a ramenatá. Ale rozhodně nebyla ošklivá. Měla zářivé inteligentní oči, plné rty a jemně modelovaný nos. Bylo to zdravé tělo. Robustní a plné života. Samozřejmě neměla žádnou tělesnou vadu. Nevím, proč jsem si myslel, že ano, když by stačil jednoduchý retrogenetický zákrok, aby každý defekt odstranil. Ne, tělo, které Vox opustila, a k němuž cítila takovou nenávist, za které se tak styděla, to mladé tělo bylo úplně v pořádku.

Pak jsem si uvědomil, že se na ni dívám zvenku.

Viděl jsem ji zprostředkovaně. Vykládal jsem si a filtroval informaci, kterou mi nabídla, tak, jak by se jevila nezúčastněnému pozorovateli. Tedy mně. Ale já jsem ve skutečnosti nechápal, jaké to je, být někým jiným než sebou.

Nějak – podvědomým automatickým povel – jsem přesunul ohnisko svého vnímání. Odhodil jsem poslední zbytky přehrad, které rozdělovaly naše osobnosti.

Stal jsem se jí. Plně, bezpodmínečně a nesmazatelně.

A najednou jsem pochopil.

Kolem ní se míhaly stínové matoucí nezřetelné postavy. Bylo to k zešílení. Bratři, sestry, rodiče, přátelé, ti všichni jí byli cizí. Každý na Kansasu IV pro ni byl cizí a vždy bude.

Nenáviděla své tělo, ne proto, že bylo slabé nebo nevzhledné, ale proto, že ji uvěznilo. Byla v něm spoutána jako v úzké kamenné cele. Viselo na ní jako masitá klec, která ji srážela dolů a připoutávala ji ke krásnému světu zvanému Kansas IV, kde poznala jen bolest, osamění a odcizení. Své tělo, naprosto přijatelné zdravé tělo, začala nenávidět, protože bylo symbolem uvěznění její duše. Povahou byla divoká a nevyčleřitelně neklidná. Proto nedokázala nalézt způsob, jak se vyrovnat s životem uvnitř dusivé přímočarosti Kansasu IV, planety, kde se vždy bude cítit vyhnanec. Jediným způsobem, jak mohla opustit Kansas IV, bylo vzdát se těla, které ji k němu poutalo. Proto ho začala nenávidět a odmítat, proto ho opustila, proto ho zlehčovala a odmítala. Nikdo jí nemohl porozumět, pokud se díval zvenku.

Ale já ji chápal.

Pochopil jsem v tom jediném záblesku porozumění ještě mnohem víc. Uvědomil jsem si, co měla na mysli, když říkala, že jsem jejím dvojčetem, jejím dvojníkem, jejím druhým já. Oba jsme byli samozřejmě úplně jiní. Byl jsem střízlivý, vážný, pracovitý a pilný muž a ona neklidná, nestálá, impulsivní, náladová dívka. Ale uvnitř jsme byli oba stejní outsideri, tuláci sklíčení světem, který jsme nestvořili. Zvolili jsme naprosto odlišné způsoby, jak se vyrovnat se svou bolestí, ale přesto jsme byli stejní, dvě poloviny jednoho celku.

Teď zůstaneme navždy spolu, řekl jsem si.

A právě v té chvíli se naše spojení přerušilo. Musela to být ona, kdo se zalekl, že by tento nový vztah mohl proniknout příliš hluboko. A najednou jsem byl zase sám, bez ní, stále ještě její hostitel, ale oddělen od ní hranicemi své individuality, svým já. Cítil jsem ji blízko, někde uvnitř jako hřejivou diskretní přítomnost. Byla pořád uvnitř mne, to ano. Ale přesto jsme byli opět každý sám.

15.

Měl jsem spoustu práce. Vox mne na několik dní odvedla od práce. Přesto jsem nesměl zapomenout, že jsme byli uprostřed cesty nebem. Životy nás všech, i našich cestujících, závisely na správném plnění našich povinností, tedy i mých. A světy čekaly na náklad, který jsme vezli. Mým úkolem právě nyní bylo především dohlédnout na zachycení bodu obratu.

Řekl jsem Vox, aby mne na chvíli opustila, zatímco jsem si opakoval postup. Budu na čas připojen k dalším členům posádky. Mohli by ji ve mně zjistit. Nedovedl jsem odhadnout, co by se mohlo stát. Ale Vox odmítla. "Ne," řekla.

"Neopustím tě. Nechci ven. Ale schovám se hluboko, stejně jako tehdy, kdy jsi mne zaskočil svým přáním."

"Vox..." začal jsem.

"Ne. Prosím. Nechci o tom mluvit."

Nebyl čas na dlouhé řeči. Cítil jsem hloubku jejího odhodlání.

"Tak se tedy schovej," řekl jsem. "Když to tak chceš."

Vydal jsem se na cestu dolů z Oka na strojní palubu.

Zbytek naší pracovní skupiny se už sešel ve Velké navigační hale: Fresco, Raebuck a Roacher. Raebuck měl za úkol dohlédnout, aby komunikační kanály zůstávaly otevřené, Fresco měl nastavovat navigační souřadnice a Roacher, jako inženýr, měl hlídat fluktuace tahu a vstupně-výstupní cykly. Má funkce spočívala v tom, abych jim v každé fázi zachycení správně napovídal. Ve skutečnosti jsem byl téměř zbytečný, protože Raebuck, Fresco a Roacher už tento manévř dělali nejméně desetkrát každou cestu a měli už za sebou spoustu cest. Mé vedení nepotřebovali.

Ve skutečnosti byli i oni zbyteční, protože Henry Henry 49 dohlížel na nás na všechny. Palubní mozek byl schopen provést celý manévř bez lidské pomoci. Přesto tu byly určité předpisy, které jsme museli dodržovat, a nebyly tak úplně zbytečné.

Palubní mozky jsou mnohem dokonalejší než lidské jak v duševní kapacitě, schopnostech přizpůsobení, tak v krátkých reakčních dobách. Ale přesto jsou to jen sluhové, dokonce umělí, nemají přesnou představu o lidské křehkosti a etické složitosti. Mohou být použity jako nástroje, ale nesmí se jim svěřit rozhodování. Společnost, která by přenesla zodpovědnost za rozhodování o životě a smrti na své otroky, by brzy pocítila jejich ruce na svém krku. Co se týče mne, i když jsem byl nováčkem, má role byla stejně důležitá. Byl jsem ohniskem celé záležitosti, jejím iniciátorem, dirigentem a pozorovatelem. Tyto funkce mohl dělat kdokoli, ale faktem zůstává, že někdo to dělat musel a podle tradice to byl kapitán. Můžete si to představit jako rituál nebo jako tanec, pokud chcete. Ale lidské potřeby rituálů a stylizací se nezbavíte. Tyto stránky řízení lodi se mohou na první pohled zdát nepodstatné, ale jsou důležité a příznačné a v konečné fázi se mohou ukázat jako nepostradatelné.

"Začneme?" zeptal se Fresco.

Propojili jsme se. Roacher přímo s lodí, Raebuck s Roacherem, Fresco se mnou a já také s lodí.

"Simulace," řekl jsem.

Raebuck navolil první kód a obrovský prostor Velké navigační haly ožil pulsujícím světlem. Kolem nás se rozzářilo zobrazení celého nebe, siločar, uzlů obratu, hvězd a planet. Pohybovali jsme se nezadržitelně volným pádem, pluli jsme lehce jako andělé. Mohli jsme si snadno představit, že jsme na hvězdné procházce.

Simulovaný obraz lodi vypadal jako jasný šíp ohnivého světla vlevo pod námi. Přímě vpředu se chvěla jako klubko podrážděných hadů koule, která znázorňovala bod obratu *Lasciate Ogni Speranza*. Připomínal pevně utažený uzel šedých kabelů probodnutých ohnivě šarlatovými jehlami.

"Přístupový režim," řekl jsem. "Aktivovat snímače. Zahájit vyrovnávání úrovní. Změřit poměr momentů. Připravit ke zrychlení. Zkontrolovat úhlovou rychlost. Zahájit stabilizaci pro obrat. Vysunout stožár. Připravit se k zachycení."

Při každém povelu některý z mužů stiskl tlačítko nebo vyslal impuls konektorem, kterým byl zapojen přímo do mozku lodi.

Ze zdvořilosti čekali, dokud jsem nedal rozkaz. Ale rychlost, s jakou jej vždy splnili, napovídala, že byli připraveni, ještě než jsem promluvil.

"Je to vzrušující, že?" řekla Vox náhle.

"Proboha, Vox! Co to děláš?"

Dobře jsem věděl, že ostatní slyšeli její poznámku stejně jasně jako z palubního interkomu.

"Chci říct," pokračovala, "že jsem si nikdy neuměla představit, jaké to doopravdy je. Můžu cítit celou..."

Ostře jsem ji okřikl. To, že se po všech mých varováních náhle vynořila, bylo šílenství. V tichu, které následovalo, jsem cítil jakousi vnitřní ozvěnu, jako by někdo zabrnkal na němou strunu nesouhlasu. Ale teď jsem neměl čas starat se o její nálady.

Energie zborceného prostoru se odrážela sem a tam Velkou navigační halou jako zbloudilá kulka a vytvářela ohnivý vzor, který provázel náš vysunutý stožár. Nejednalo se o podpěru pro soupravu plachet jako tomu bývalo na lodích, které brázdily moře planet, byla to spíš gigantická anténa, která nás měla spojit s bodem obratu. A teď loď a bod obratu vztáhly jeden ke druhému ohnivá chapadla jako mnohoruční zápasníci. Žhavé jazyky nachového, smaragdového, zlatého a ametystového plamene probodly vzduch a vytvořily ohnivou klenbu, která je spojila. Bod obratu byl aktivován, chvěl se a oscilloval mezi energetickými hladinami. Ovinul nás milionem chapadel, zachytil nás a celý se napjal, aby nás mohl otočit kolem osy a vymrštit prudce směrem k další zastávce na naší cestě nebem.

"Bod zachycen," ohlásil Raebuck.

"Pokračovat ke kontaktu," zavelel jsem.

"Kontakt," potvrdil Raebuck.

"Směrový režim," řekl jsem. "Souřadnicový systém jedenáct."

"Systém jedenáct," opakoval Fresco.

Zdálo se, že se celá hala topí v ohni.

"Nádhera," zabručela Vox. "Taková nádhera..."

"Vox!"

"Žádám povolení obratu," řekl Fresco.

"Obrat povolen," potvrdil jsem. "Směr jedenáct."

"Směr jedenáct," opakoval Fresco. "Obrat ukončen."

Tělem mi proběhlo zachvění. Stejný pocit měl i Fresco, Raebuck a Roacher. Loď řízená palubním mozkem Henry Henry 49 ukončila manévř. Byli jsme zachyceni bodem *Lasciate Ogni Speranza*, prodělali jsme pohlcení rychlosti, přesměrování a pak nám byla udělena nová hybnost a byli jsme vystřeleni nebem k našemu dalšímu cíli. Uslyšel jsem,

jak Vox ve mně vzlyká, ne zoufálostvím, ale štěstím.

Všichni jsme se odpojili. Suchar Raebuck se ke mně obrátil a usmál se.

"Dobrá práce, kapitáne," řekl.

"Ano," přikývl Fresco. "Moc pěkné. Učíte se rychle."

Viděl jsem, jak si mne Roacher prohlíží svými svítícíma prasečíma očkami. Tak něco řekni, ty svině, pomyslel jsem si.

Měl bys mi taky blahopřát, jestli víš, jak.

Ale dokázal jenom koukat. Pokrčil jsem rameny a otočil se. Řekl jsem si, že mi nezáleží na tom, co si Roacher myslí nebo říká.

Když jsme se rozcházeli z Velké navigační haly, Fresco se ke mně připojil. Beze slova jsme kráčeli k vozíkům, které na nás čekaly. Když jsem se chystal nastoupit, řekl mi tiše: "Kapitáne?"

"Copak, Fresco?" pořád jsem nevěděl, zdali Fresco je on nebo ona.

Naklonil se ke mně. Měl slidivé přimhouřené oči a neupřímný úsměv, ale přesto jsem měl pocit, že mi navigátor rozumí.

"Je to velmi nebezpečná hra, kapitáne."

"Nevím, o čem mluvíš."

"Ale ano, dobře to víte," řekl Fresco. "Nemá smysl něco si předstírat. Byli jsme přece spolu propojeni. Cítil jsem to. Vím všechno."

Na to se nedalo nic říct, takže jsem nic neřekl.

Po chvíli se Fresco ozval: "Mám vás docela rád. Neublížím vám. Ale Roacher to ví také. Nevím, zdali si byl jist už předtím, ale teď určitě ano. Být vámi, dělalo by mi to velké starosti, kapitáne. Chytrému napověz. Jasný?"

16.

Jenom blázen by dál pokračoval ve stejném stylu. Vox rozpoznala riziko stejně jako já. Už jsme nemohli před nikým nic skrývat. Když to věděl Roacher, pak to věděl i Bulgar a novinka se brzy roznese po celé lodi. Nebylo pochyby, že i Henry Henry 49 ví vše. V intimitě našeho spojení v navigační hale musela být Vox pro všechny viditelná stejně dobře, jako bych si na čelo uvázal červený šátek.

Nemělo smysl, abych jí vyčítal, že během manévru zachycení odhalila svou přítomnost. Co se stalo, stalo se. Nejdřív jsem nemohl pochopit, proč něco takového udělala, ale pak to bylo až příliš jasné. Byla to ukázka stejného nepředvídatelného nepromyšleného impulsivního jednání, které ji vedlo až k pokusu vtrhnout do mozku spícího pasažéra a způsobit jeho smrt. Byla prostě někým, kdo nejdřív jedná, a pak teprve přemýšlí. Takoví lidé mne vždycky rozčilovali. Byla mým pravým opakem, stejně jako dvojníkem. A neudělal jsem i já něco podobného, když jsem ji vzal k sobě, sotva mne požádala o pomoc? Také jsem nepřemýšlel o následcích!

"Co teď?" zeptala se zoufale. "Když zase začnu bloudit po lodi, zaměří mne a chytí. A pak mne vymažou. Oni..."

"Jen klid," řekl jsem. "Žádnou paniku. Schovám tě někde, kde tě nenajdou."

"V nějakém cestujícím?"

"To už nemůžeme zkoušet. Nedokážeme připravit pasažéra na to, co se s ním bude dít, takže by zpanikařil. Ne. Schovám tě do některé z nástaveb. Nebo možná do některé virtuální sekce."

"Do čeho?"

"Do přidavného nákladového prostoru. Jsou to podprostorové sekce, která obklopují loď."

Vox zalapala po dechu. "Vždyť ani neexistují! Byla jsem se tam podívat, když jsem cestovala po lodi. Jsou to jenom shluky pravděpodobnostních vln!"

"Tam budeš v bezpečí," řekl jsem.

"Já se bojím. Už je dost špatné, že nejsem skutečná. Ale být ještě uskladená v místě, které neexistuje..."

"Jsi stejně skutečná jako já. A vnější struktury jsou stejně reálné jako zbytek lodi. Je to jen jiný druh reality, to je všechno. Nic se ti tam nemůže stát. Vždyť jsi mi sama řekla, že už ses tam byla podívat, ne? A dostala ses odtamtud bez problémů. Tam tě nenajdou, Vox. Ale můžeš mi věřit, že když zůstaneš ve mně nebo kdekoli jinde v hlavním trupu lodi, vysílí tě, chytí a vymažou. A pravděpodobně vymažou i mne."

"To myslíš vážně?" zeptala se kající.

"Pojď. Nemáme moc času."

Pod záminkou rutinní kontroly, přesně podle popisu práce, jsem si otevřel přístup k jedné z virtuálních sekcí. Bylo to skladiště, kde byly uloženy stabilizátory pravděpodobnosti. Nebylo pravděpodobné, že by tu Vox někdo hledal. Riziko, že bychom se na cestě ke Slepé uličce setkali se zónou pravděpodobnostních turbulencí, bylo minimální a za normálního průběhu plavby se do virtuálních sekcí nikdo ani nepodíval.

Lhal jsem Vox, nebo alespoň řekl jen polopravdu, když jsem tvrdil, že všechny naše vnější struktury jsou na stejné úrovni reality. Jistě, nástavby jsou pevné, dají se nahmatat. Liší se od hlavního trupu lodi jen natočením své dimensionální polaritě. Pokud nejsou aktivovány, jsou neviditelné a neznamenají pro nás žádné zvýšení spotřeby paliva. Ale nemůže být žádných pochyb o jejich existenci, a proto jim svěřujeme cenný náklad, někdy dokonce i cestující.

Přístavby jsou realitě vzdáleny o další stupeň. Jsou posunuty nejen v dimensionální polaritě, ale i v čase. To znamená, že je neseme s sebou s časovým posunem, většinou deset až dvacet virtuálních let v minulosti nebo budoucnosti.

Příslušná rizika jsou velmi malá a zisk vyplývající ze snížených nákladů je velký. Přesto jsme značně opatrnější ve výběru nákladu, který do nich ukládáme.

A co se týká virtuálních sekcí...

Už jejich název naznačuje určitou nejistotu. Jsou to čistě pravděpodobnostní množiny, které většinou existují ve stochastické propasti, která provází loď. Jednodušeji řečeno, zdali tam skutečně jsou nebo nejsou v určité dané chvíli, je věc, na kterou můžete uzavírat sázky. Víme, jak si do nich zjednat přístup ve chvílích největší pravděpodobnosti.

Naše technika je dostatečně spolehlivá, takže je můžeme používat pro postradatelné zboží, třeba když je náklad neobvykle těžký. Obvykle se snažíme nesvěřovat jim nic důležitého, protože doby přístupu podléhají velkým fluktuacím, mohou trvat mikrosekundu nebo milióny let. Věci tam uložené si jen málokdy můžete vyzvednout, když je potřebujete.

I když jsem tohle všechno věděl, přenesl jsem Vox do virtuální sekce.

Musel jsem ji schovat. A musel jsem pro ni přitom najít takové místo, kde ji nikdo nebude hledat. Riziko bylo v tom, že ji třeba nebudu moci zase vyzvednout, protože virtuální fluktuace bude příliš krátká. Ale bylo tu i mnohem větší riziko, že by ji objevili a oba nás potrestali, kdybych ji nechal v některé části lodi s vyšší úrovní pravděpodobnosti.

"Zůstaneš tam, dokud nebude čistý vzduch," řekl jsem jí přísně. "Žádné náhlé procházky po lodi, žádné návštěvy sousedních oddělení, žádné výlety, i když se budeš sebevíc nudit. Je to jasné? Vyzvednu si tě, jakmile si budu myslet, že je to bezpečné."

"Budeš mi scházet, Adame."

"Ty mně taky. Ale musí to tak být."

"Já vím."

"Kdyby tě objevili, zapřu všechno, co o tobě vím. Myslím to vážně, Vox."

"Chápu."

"Nezůstaneš tam dlouho. Slibuji."

"Budeš mne navštěvovat?"

"To by nebylo rozumné," řekl jsem.

"Ale třeba přece jen přijdeš."

"Možná ano. Ještě nevím." Otevřel jsem přístupový kanál. Virtuální sekce se před námi rozštěkla jako propast. "Tak jdi," řekl jsem. "Padej dovnitř. A hned. Běž, Vox. Dělej."

Cítil jsem, jak mne opouští. Bylo to skoro jako amputace. Ticho a prázdnota, které mne náhle obklopily, byly desetkrát horší než jak se mi zdály, když se schovávala ve mně. Teď byla pryč. Poprvé za posledních několik dní jsem byl skutečně sám. Uzavřel jsem virtuální sekci.

Když jsem se vrátil k Oku, Roacher na mne čekal u kapitánského můstku.

"Máte na chvíli čas, kapitáne?"

"O co jde, Roachere?"

"O tu bludnou matici. Máme důkaz, že je stále na palubě."

"Důkaz?"

"Dobře víte, co myslím. Cítil jste to stejně jako já, když jsme prováděli zachycovací manévry. Něco to řeklo. Mluvilo to. Bylo to s námi tady v hale, kapitáne."

Podíval jsem se mu zpřímá do svítících očí a řekl vyrovnaným hlasem: "Plně jsem se věnoval manévru, který jsme prováděli, Roachere. Obrat se zachycením pro mne není žádná samozřejmost jako pro tebe. Neměl jsem čas všimnout si matic, které bloudily kolem."

"Opravdu ne?"

"Ne. Moc ti to vadí?"

"To by mohlo znamenat, že tu matici v sobě nosíte vy," řekl.

"Jak to myslíte?"

"Pokud je ukryta někde ve vašem podvědomí, vůbec si nemusíte být vědom její přítomnosti. Ale my ano. Raebuck, Fresco a já, my všichni jsme něco slyšeli, kapitáne. Jestliže to nebylo v nás, zbýváte jen vy. Nemůžeme si dovolit, aby v našem kapitánovi seděla bludná matrice, chápete. Člověk neví, co to s ním udělá, jak by to mohlo zkreslit jeho rozhodování. K jakým malérům by to třeba vedlo."

"Nemám v sobě žádnou matici, Roachere."

"Jste si tím jist?"

"Chceš se podívat?"

"Myslíte propojit? Vy a já?"

Pouhá představa mne zhnusila. Ale musel jsem to nabídnout.

"Ano, propojit," řekl jsem. "Plné propojení. Ty a já, Roachere. A hned. Pojď, změříme si vlnové délky a přizpůsobíme impedance. Ať už to máme za sebou."

Dlouho se na mne zkoumavě díval, jako by zvažoval pravděpodobnost, zdali neblufuji. Nakonec zřejmě došel k závěru, že jsem příliš naivní, než abych dokázal hrát tak hazardní hru. Věděl, že jsem si jist výsledkem, že bych jinak nikdy propojení nenabízel.

"Ne," řekl konečně. "Nemusíme se tím zdržovat."

"Opravdu ne?"

"Když říkáte, že jste čistý..."

"Ale mohu ji mít v sobě a ani o tom nevědět. Sám jsi mi to říkal."

"Zapomeňte na to. Poznal byste, kdybyste ji měl v sobě."

"Nikdy si nebudeš jist, dokud se sám nepřesvědčíš. Pojď, Roachere, propojíme se."

Zamračil se. "Zapomeňte na to," řekl znovu a otočil se. "Musíte být čistý, když máte takovou chuť k propojení. Ale jedno vám řeknu, kapitáne. My ji najdeme, ať se schovává, kde chce. A až ji najdeme..."

Svou hrozbu nedokončil. Díval jsem se za ním, dokud se neztratil z dohledu.

17.

Na pár dní se zdálo, že se všechno vrátilo do normálních kolejí. Řídili jsme se kupředu ke Slepé uličce. Plnil jsem své

všední povinnosti podle rozpisu, i když se mi některé z nich zdály nesmyslné. Většina. Stále ještě jsem nezískal pocit, že velím na Meči Orionu doopravdy, ne jen teoreticky. Přesto jsem poctivě dělal všechno, co jsem dělat měl.

O bludné matici přede mnou nikdo nemluvil. Ve vzácných případech, kdy jsem na svých pochůzkách po lodi narazil na jiného člena posádky, jsem podle kradmých pohledů viděl, že jsem stále ještě v podezření. Ale neměli žádný důkaz. Matrice se už na palubě nijak neprojevovala. Palubní mozky nedokázaly najít žádnou stopu její přítomnosti.

Byl jsem sám a bylo mi smutno.

Myslím, že kdo okusil tenhle druh kontaktu, trvalého propojení ve dne v noci, nedokáže nikdy zapomenout. Nejsem si jist, o případech posedlosti bludnými maticemi neexistují spolehlivé informace, jen kosmický folklór, který lze jen málokdy brát vážně.

Ted', když mne Vox skutečně opustila, mohl jsem posuzovat jen své vlastní zoufalství. Byla jen nedospělým děvčetem, divokým nestálým a ještě nezformovaným mládětem. Ale přesto žila ve mně a sblížili jsme se tak, že vzniklo nehlubší porozumění, téměř jako nějaký druh manželství. Mohli byste tomu tak říkat.

Po pěti nebo šesti dnech jsem pochopil, že ji musím zase navštívit. Bez ohledu na riziko.

Otevřel jsem si přístup do virtuální sekce a vyslal signál, že vcházím dovnitř. Neozvala se žádná odpověď. Jednu hroznou chvíli jsem se obával nejhoršího, že ji tajemné pravděpodobnostní pochody nějak pohltily a zničily. Ale nestalo se tak. Prošel jsem zářivým růžovým světelným polem, které bylo branou sekce a náhle jsem ji ucítil blízko sebe, těsně po mém boku a chvějící se radostí.

Přesto se držela zpátky a nevstoupila do mne. Chtěla, abych jí nejdříve řekl, že je to bezpečné. Pozval jsem ji a pak pocítil ostrý hřejivý pocit, který jsem si tak dobře pamatoval, když vklouzla do mého nervového systému a stali jsme se jednou bytostí.

"Mohu zůstat jen chvíli," řekl jsem. "Pořád ještě je pro mne velmi nebezpečné být s tebou."

"Ach, Adame, bylo to tu pro mne tak hrozné..."

"Vím. Dovedu si to představit."

"Pořád ještě mne hledají?"

"Myslím, že mají v hlavě něco jiného," řekl jsem. A pak jsme se oba té slovní hříčce zasmáli.

Netroufl jsem si zůstat déle než pár minut. Chtěl jsem se jen krátce dotknout její duše, abych se ujistil, že je v pořádku, a zmínil trochu bolest odloučení. Pro kapitána bylo neobvyklé, aby vůbec vstoupil do virtuální sekce. Zůstat v ní déle pro mne znamenalo vystavovat se reálnému riziku odhalení.

Ale má další návštěva byla delší a následující trvala ještě déle. Byli jsme jako tajní milenci, kteří vychutnávají spěšná dostaveníčka v temném lese. Skryti zde v ne zcela reálném prostoru lodi jsme spojovali své duše a šeptali si s naléhavým spěchem, dokud jsem nepocítil, že je čas odejít. Vždycky se pokoušela zdržet mne déle, ale její nesouhlas s mým odchodem nebyl nikdy přehnaný, ani nikdy nenavrhl, že by mne doprovodila zpět do některého ze stabilních sektorů lodi. Začala chápat, že jediným místem, kde se můžeme scházet, je virtuální sekce.

Blížili jsme se ke Slepé uličce. Brzy se přiblížíme k obydlí světlu a pendly nám přiletí vstříc, abychom mohli vyložit pro ně určený náklad. Byl nejvyšší čas začít se zabývat problémem, co se stane s Vox, až dosáhneme cíle.

Bylo to něco, čemu jsem stále ještě nedokázal čelit. I když jsem se pokoušel, nedokázal jsem se donutit přemýšlet o problémech, které už klepaly na dveře.

Vox ano.

"Už se jistě blížíme ke Slepé uličce," řekla.

"Ano, už tam brzy budeme."

"Přemýšlela jsem o tom. Jak si s tím poradím."

"Jak to myslíš?"

"Jsem ztracená duše," začala. "Doslova. Neexistuje způsob, jak bych mohla zase začít žít."

"Já ti nerozu..."

"Copak nechápeš, Adame?" vykřikla. "Nemohu se snést dolů na Slepou uličku, chytit si tam nějaké tělo a zapsat se do seznamu kolonistů. A ty mne nedokážeš propašovat dolů, když se nikdo nebude dívat. Hned poprvé, kdy někdo začne dělat inventuru nebo kontrolu dokladů, bude po mně. Ne, jediný způsob, jak se tam mohu dostat, je být hezky uložena ve svém původním paměťovém obvodu. Ale i kdybych vymyslela způsob, jak se tam dostat zpátky, koledovala bych si jenom o trest nebo o vymazání. V palubním deníku je přece zapsáno, že chybím, ne? A navíc mne hledají, protože jsem způsobila smrt cestujícího. A teď se objevím znovu ve svém paměťovém obvodu. Myslíš, že mne jenom hezky pošlou na Slepou uličku a dají mi tělo, které tam na mne čeká? Není to moc pravděpodobné. Nejspíš ani není pravděpodobné, že bych se z toho obvodu dostala ven živá, vid'? Tedy, pokud bych se tam vůbec mohla vrátit. Já totiž nevím, jak se paměťový obvod ovládá, a co ty? A není tu nikdo, koho by ses mohl zeptat."

"Co tím chceš naznačit, Vox?"

"Nechci nic naznačovat, říkám ti to přímo. Chci opustit loď dobrovolně a zmizet."

"Ne. To nemůžeš udělat!"

"Ale můžu. Bude to jako hvězdná procházka. Můžu jít kamkoli. Projít pláštěm lodi ven do nebe a pak dál."

"Ke Slepé uličce?"

"Nedělej hloupého," řekla. "Ke Slepé uličce ne. Vlastně vůbec nikam. To už mám za sebou, honit se za novým tělem. Oficiálně už neexistuji. Sama jsem si to zavinila. Dobrá, přiznávám to. Musím brát, co se nabízí. Nebude to tak zlé, Adame. Půjdu na hvězdnou vycházku. Ven do prostoru, dál a dál, navždy."

"To nesmíš," řekl jsem. "Zůstaň tu se mnou."

"Kde? V tomhle prázdném skladišti?"

"Ne," odpověděl jsem jí. "Ve mně. Stejně jako teď. Stejně jako dřív."

"Jak dlouho, myslíš, že by nám to mohlo projít?" zeptala se.

Nenašel jsem odpověď.

"Pokaždé když se budeš připojovat ke strojům, bych se musela schovávat," řekla. "A nemohu zaručit, že se schovám dost hluboko nebo že tam zůstanu dost dlouho. Dříve nebo později by si mne všimli. Našli by mne. Vymazali by mne a tebe by vyhodili ze Služby nebo by tě možná vymazali taky. Ne, Adame. To by nám neprošlo. Nechci zničit ještě i tebe. Už jsem ti uškodila dost."

"Vox..."

"Ne. Tak to musí být."

18.

A tak to nakonec bylo. Byli jsme už hluboko ve Strašidelném mračnu a na obrazovce přede mnou jasně zářilo Souhvězdí ztracené slávy. Někde dole byla i planeta nazývaná Slepá ulička. Než se k ní přiblížíme, Vox bude muset proklouznout ven do tmavé noci nebes.

Přiblížování k planetě je asi nejtěžší manévř, který může hvězdná loď provádět, kapitán spolu s ostatními musí pracovat až na hranici svých možností. Přestože jsem byl ve svém oboru nováčkem, čekalo se ode mne, že se vši odpovědností zvládnou velmi složité a náročné postupy. Kdybych selhal, ostatní členové posádky by mohli zasáhnout, v případě nutnosti by mohli velení převzít i palubní mozky. Ale v takovém případě by má kariéra byla zničena a byla tu dokonce i malá, ale reálná možnost, že sama loď by byla vážně poškozena nebo dokonce zničena.

Přesto jsem byl rozhodnut dopřát Vox podle svých možností co nejlepší start.

Ráno před přiblížovacím manévřem jsem chvíli stál na vnější palubě a díval se dolů na svět, který si říkal Slepá ulička. Zářil v noci jako rudé oko. Věděl jsem, že to je svět, který si Vox vybrala, ale přesto mne něčím odpuzoval, jako by z něj dýchalo zlo. Tak se mi teď jeví všechny světy, na nichž žili suchozemci. Služba mne změnila a já věděl, že má proměna je nevratná. Už nikdy nestoupím na žádnou z těch planet. Mým světem se stala hvězdná loď.

Vstoupil jsem do virtuální sekce, kde čekala Vox. "Pojď," řekl jsem a ona do mne vstoupila.

Společně jsme prošli lodí do Velké navigační haly.

Přiblížovací tým se už sešel. Opět tu byli Raebuck, Fresco a Roacher, přibyl Pedregal, který bude dohlížet na překládku zboží. Službu měl Jason 612. Pozdravil jsem je krátkým pokývnutím hlavy a pak jsme se propojili do přiblížovací sestavy.

Téměř ihned jsem ucítil, jak Roacher sonduje mé nitro a pátrá po skrytém uprchlíkovi. Stále byl přesvědčen, že bych to mohl být právě já, kdo mu poskytl útočiště. Vox se stáhla hluboko do podvědomí, snad mu zmizela z dohledu. Bylo mi to jedno. Ať pátrá, pomyslel jsem si. Brzy bude všechno za námi.

"Žádám instrukce pro přiblížování," řekl Fresco.

"Simulace," nařídil jsem.

Rudě ohnivé oko Slepé uličky ožilo v prostoru před námi. Na druhé straně haly se vznášel simulovaný obraz lodi obklopený slupkami bílých plamenů, které se vlnily jako polární záře.

Vydal jsem rozkaz, abychom přešli do přiblížovacího režimu.

Nemohli jsme se samozřejmě přiblížit k povrchu planety víc než na milion lodních délek, jinak by nás gravitační síly Slepé uličky roztrhaly na kusy. Ale museli jsme natočit loď tak, aby svým vysunutým stožárem zamířila k rovníku planety a udržet tuto polohu, dokud se proti nám nevyrojí bárky přilétající pro náklad.

Jason 612 mi předal souřadnice a já je postoupil Frescovi. Raebuck zatím udržoval všechny kanály volné a Roacher dohlížel, abychom měli dost energie pro manévř. Jenže data, která jsem předal Frescovi, měla obrácená všechna znaménka. Chtěl jsem zamířit stožár ne dolů ke Slepé uličce, ale vzhůru ke hvězdám.

Zpočátku si nikdo z nich ničeho nevšiml. Zdálo se, že všechno běží hladce. Protože mé změny ponechaly přesně stejnou číselnou hodnotu parametrů, mohlo změnu orientace lodi o 180 stupňů odhalit jen bližší zkoumání.

Vznášel jsem se ve stavu beztlíže ve Velké navigační hale a téměř jsem cítil všechny pohyby lodi. Věděl jsem, že je to jen iluze, ale dokonalá. Obrovská desetikilometrová jehla Meče Orionu nejdřív visela nehybně, a pak se začala pomalu, pomaloučku otáčet kolem své osy a zamířila svým gigantickým stožárem ke hvězdám. Pomalu, tiše a majestátně.

Jaká to byla krása, mít loď pevně v rukou!

Meč Orionu patřil jen mně. Zkrotil jsem ho.

"Kapitáne," řekl tiše Fresco.

"Jen klid, Fresco. Udržuj přívod energie."

"Kapitána, ta znaménka vypadají divně..."

"Jen klid. Pokračujte."

"Žádám o kontrolu souřadnic, kapitáne."

"Za minutku," odpověděl jsem mu.

"Ale..."

"Ještě chvíli, Fresco."

Ted' už jsem cítil neklid i v Pedregalovi a pomalu narůstající chladnou otázku od Raebucka. Pak ve mně začal znovu pátrat Roacher. Snad hledal Vox nebo se jen snažil zjistit, co se vlastně děje. Věděli, že něco není v pořádku, ale nebyli si jisti, co.

Už jsme měli téměř úplně vysunutý stožár. Rozechvěly mne elektrické vibrace. Vox proplouvala vrstvami mého vědomí, blížila se k samému povrchu a připravovala se ke startu.

"Kapitáne, otočili jsme se na opačnou stranu!" vykřikl Fresco.

"Vím," řekl jsem. "Klid, jsme teprve v půli obratu."

"On se zbláznil!" vybuchl Pedregal.

Cítil jsem, jak se Vox ode mne odpoutává. Přesto jsem stále mohl sledovat její pohyb, nejspíš proto, že jsem byl propojen s palubním mozkiem a Jason 612 monitoroval všechno. Vox hladce a plynule pronikla do pláště korábu. "Kapitáne!" zavyl Fresco a začal se mnou zápasit o vládu nad lodí.

Udržel jsem si navigátora od těla a pozoroval s nádherným pocitem klidu, jak Vox prochází v jediném okamžiku všemi obvody lodi a vynořuje se na špičce stožáru obráceného ke hvězdám. A pak vyplula do vesmíru.

Protože jsem otočil loď, nemohla být zachycena výkonným navigačním systémem Slepé uličky, ale mohla volně zamířit do hloubi nebes. Pro ni to nejspíš bylo jako nechat se unášet vlnami oceánu. Už za okamžik bude tak daleko, že už se nebude moci vrátit do palubních bioprocessorů, které udržovaly strukturu jejího vědomí. Ačkoli pavučina elektrických impulsů, která tvoří matici, se bude vzdalovat dál a dál navždy, soustava vztahů tvořících její osobnost brzy ztratí ostrost, začne se chvět a rozmazávat. Velmi brzy, možná ne moc brzy, ale zcela nevyhnutelně, se začne vytrácet její vědomí sebe samotné. Chci říci, že zemře.

Sledoval jsem ji tak dlouho, jak jsem jen mohl. Viděl jsem jiskru vzdalující se temnou nocí. A pak náhle nic.

"Tak dobrá," řekl jsem Frescovi. "Teď otočíme loď správným směrem a dáme jim jejich zboží."

19.

Tohle vše se stalo před mnoha lety. Možná, že si už nikdo jiný na tyto události nevzpomíná, i mně už připadají jako sen. Od té doby mě Meč Orionu zanesl téměř do všech koutů galaxie. Na některých cestách jsem byl kapitánem, na jiných důstojníkem pro náklad, mazačem pamětí, pomocným dělníkem, dokonce i nosičem buněk. Ve Službě nezáleží na tom, v jaké funkci sloužíme.

Často vzpomínám na Vox. Bývaly doby, kdy pouhá vzpomínka na ni znamenala bolest, zármutek a pocit nenahraditelné ztráty. Dnes už ne, už mnoho let ne. Už musí být dlouho mrtvá, ať byla jiskra jejího života jakkoli vytrvalá. A přesto Vox stále žije. Jsem si tím jist. Mám v sobě místo, kde zbylo něco z její síly, bláznivé vitality, impulsivní zbrklosti a hřejivé upřímnosti. Tyto její vlastnosti mohu stále ještě cítit jako živoucí přítomnost, jako dary, které mi věnovala za krátký čas, kdy u mne našla úkryt. Myslím, že mne budou vždy provázet na mých cestách od světa ke světu, stále dál temnými světelnými roky na palubě mé velké nebeské lodi.